

Dreptatea

SĂPTĂMÂNAL AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂnesc CREȘTIN DEMOCRAT

Ce i s-a arătat

în cărți

lui

Ion

Iliescu

Iliescu

● Armata și
răspunderea
juridică
a militarilor

● Procedura de
suspendare din funcție
a președintelui Iliescu

pag. 8-9

● Numai
în
Consiliul
Europei a
rămas speranța
țăranilor români

● Mărturia lui Pavel
Chihaiă

pag. 12

● Vartan
Arachelian
își continuă
destăinuirile

Că asemeni lui Lăpușneanu, un înaintaș al său care a fost președinte al Moldovei în două rânduri, e musai să le-o spună de la obraz slujitorilor lui cămăuți de viclesuguri și de necredință: 'Dacă nici voi nu Mă mai vreți, apoi trebuie să Mă vreți și dacă nici voi nu Mă mai iubiți, apoi nici Eu nu vă mai iubesc și-am să-mi fac un alt partid și-am să Mă aleg din nou, dar o să fiu scama tovarăși, că de Mă voi scula, pre mulți am să vă popesc'.

Maxima săptămânii

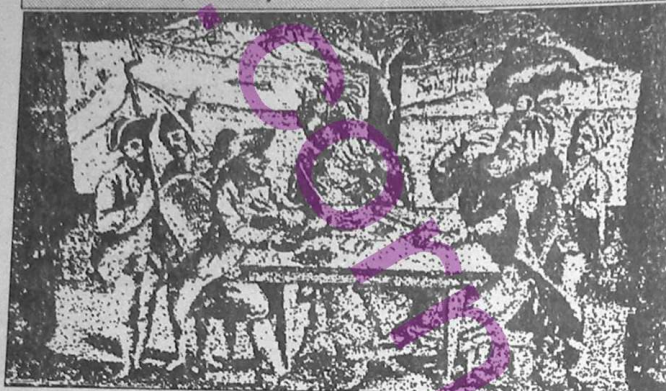
"În lumea cea comună a visa e un pericol
Căci de ai cumva iluzii, esti pierdut și esti ridicul"

(M. Eminescu - Scrisoarea a II-a)

EFEMERIDE:

13-19 iulie (Captor)

În intervalul acesta, pe 13 Iulie, ne amintim de Sfântul Ștefan Savaitul, cel care de tânăr a luat calea călugăriei; încă pe la anul 790 îl aflăm în marea mănăstire bizantină Sf. Sava, unde a urcat treptele desăvârșirii. Ruga curioșului Ștefan găsea ascultare la Cel Preaînalt, care îl dăruie cu puterea de a face minuni, mai ales în vindecarea ologilor. Ajunseseră și fiarele sălbatice să vină și să-l mănânce din mână, încât mulți novici îl urmau - devenindu-i fii duhovnicești.

Stampă alegorică din secolul trecut, arătând cum imperiile vecine joacă la cărți soarta Țărilor Române

Cititorii întreabă, medicul răspunde

- Multe mulțumiri doamnei farmacist Dancu de la farmacia "Mev", pentru medicamentele trimise cabinetului nostru, și de asemenea o rugăm ca la rândul ei să trimită mulțumirile noastre celor din străinătate care s-au gândit la noi.
- Cabinetul medical PNȚCD îi urează domnului inginer Agnese grabnică însănătoșire și de-abia așteptăm să-l avem din nou în mijlocul nostru.
- Doamnelor Maria Condache și Elena Grăjdeanu (vecine) le trimitem de la noi Pres II și Pirenzepin II cutii (pentru prima) și Psymion 75 II cutii (pentru a doua). Regimul prescris (cu puțină sare) și vă așteptăm - tot împreună - la control peste 30 de zile.
- Doamnei Dobrescu Warodin Andreea îi urăm multă sănătate și o așteptăm cât mai repede pe la noi.
- Domnul Apostolescu Mircea de 67 de ani din sectorul 3 București, suferind de cardiopatie ischemică

dureroasă, îi dăm de la noi Mono Mack și Eclentan Long pentru 40 de zile cât stă la țară. Îi urăm spor la treabă și să facă în acest timp tot posibilul să deschidă capul la cât mai mulți oameni.

● Doamnei Roșescu Teodosia, revenită acasă din Danemarca și care are pasageră tulburări de ritm cardiac, îi recomandăm (și îi dăm de la noi) Ritmonorma 150, să ia câte 1 tb., când este cazul.

● Domnului Dumitriu Stavru îi recomandăm același medicament, și tot la nevoie.

● Domnului Mocanu Jenică îi mulțumim pentru medicamentele trimise și-l așteptăm la noi să-i facem internarea pentru Çolentina, dermatologie.

● Doamnei M.N. de 40 de ani din sect.4; este vorba de o eczemă vulgară, pentru care vă așteptăm la noi să primiți tratamentul promis la telefon.

Dr. George CALALB

PIERDERI

* Pierdut legitimație transport gratuit RATB și Metrou, eliberată de AFDPR pe numele COSTEL CEACU. O declar nulă.

* Pierdut buletin de identitate și legitimație Policlinica Interdepartamentală pe numele Mihaela Manolache. Le declar nule.

* Pierdut carnet student pe numele Olar Olguța. Îl declar nul.

ANUNȚ

Organizația Muncitorească Centrală a PNȚCD anunță membrii și simpatizanții săi că joi 14.07.1994, ora 17, la sediul central din B-dul Carol I, nr. 34, în sala de sedințe din corpul B, etaj I, va vorbi dl. Iulian Crețu - viceprimar al Capitalei pe tema: "DESPRE LIGA PRIMARIILOR ȘI CONSILIERILOR PNȚCD."

Președinte, Ion Lambru
Secretar general, Vlad Roșca

13.07.1848 - O oaste turcă de 20.000 luptători sub comanda lui Suleiman Pașa sosește la Ruscuc, stând gata de a interveni în Muntenia condusă de un "Guvern vremelnicesc".

14.07.1456 - Flota lui Iancu de Hunedoara înfrânge flota turcă în marea confruntare navală de la Salankemen, pe Dunăre.

15.07.1940 - Scrisoarea lui Adolf Hitler către Regele Carol II, prin care îi cere acestuia din urmă - pe un ton ultimativ - să facă unele concesii teritoriale Ungariei hortyste.

16.07.1054 - Marea schismă dintre Bisericele Creștine, cu excomunicarea reciprocă a Patriarhului Mihail Kerularios și a Papei Leon al IX-lea. Bisericele formațiunilor statale române iau calea Bisericii de Răsărit.

17.07.1393 - Turcii otomani cuceresc țaratul de Târnovo pe care îl transformă în pașalâc. Posesiunile lui Mircea cel Bătrân din dreapta Dunării ajung în stăpânirea Imperiului Otoman, linia Dunării devenind hotarul de democrație a celor două state.

18.07.1711 - Începe lupta de la Stănilești (18-22 iulie), prin care țarul Petru I este silit de turci să semneze capitularea de la Vadul Hușilor, renunțând la planurile imperialiste de a ocupa Țările Române, Balcanii și Constantinopolul. Suferit meschin, acest "tătuc" al rușilor avea să lase printr-un testament adresat "mujicilor" săi, visele-i mirololante.

19.07.1848 - Notă de protest a Rusiei, prin care se condamnă tendințele unioniste ale poporului român într-un stat independent; adevărata frână a expansiunii rusești în Balcani.

Dr. Mircea DRAGOMIR

1. Parcul turistic - tel. 1-659.66.94

Eurodisney Land 6 zile, locuri limitate

Viena turistică tel. 1-659.66.94, 4 zile autocar

2. Istanbulul turistic tel. 1-659.66.94, cazare și mic dejun 3 nopți, transport cu autocar climatizat, tur Istanbul - Zidurile Bizanțului, Cornul de Aur, Moscheea Albastră, Palatul Topkapı, plimbare cu vaporețul pe Bosfor, cină cu dansuri specifice (opțional), preț informativ 180.000 lei. Valabil pentru grup de 40.

Cititorii săptămânalului "Dreptatea" care doresc abonamente au următoarele posibilități:

a) Adresându-se redacției noastre din București, Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, sector 1, tel: 6504125, fax: 65046444, cont de virament: 4510501106, BCR - SMB. Se decupează talonul existent în publicație și însoțit de mandatul poștal care atestă plata se vor trimite pe adresa de mai sus.

b) Adresându-se tuturor oficiilor PTTR din țară, menționând că săptămânalul "Dreptatea" figurează în catalogul RODIPET la poziția 2129.

Dreptatea

Secretar general de redacție: MIRCEA VLAD

Șefi de departament:

DAN BĂNICĂ: informații

OVIDIU PĂTRĂȘCANU: politici

ȘTEFAN CALIGA: internațional

IOAN FRÂNCU: sport

Fotoreporter: PETTER GHEORGHE

Grafică și machetare:

IOANA BERCIO

Corectură:

FLORINA DUDĂU

Documentare:

CONSTANTIN CEACU

Secretariat:

MIHAELA MANOLACHE

Departament publicitate și marketing:

MARIA CĂPĂȚÂNĂ

Curier: LUMINIȚA DAMIAN

Difuzare: IULIANA SUCEVEANU

Financiar, contabilitate:

ECATERINA BUCĂ

Correspondenți speciali: SUA: SILVIA

DUTCHEVICI

SUA și Canada:

ADRIAN MIHAIL GRIGOROPOL

Geneva, München:

STELIAN IONESCU

Tutlingen:

RADU PĂTRĂLĂGEANU

Correspondenți teritoriale:

SORIN GRECU - Cluj

TICU CIUBOTARU - Galați

VIRGIL COSMA - Iași

TOMA EDUARD DINU - Iași

RADU SIMION BURDEANU.

Hunedoara

NICU VRÂNCEANU - Bacău

COSTEL IONESCU - Brașov

MĂLIN DUMITRIU - Alba

VASILE VASILICA - Alba

IONEL BOTEA - Caraș Severin

FLAVIU BREZEANU - Brăila

FLORIN RĂDULESCU - Vrancea

MIHAIL ENCIU - Slobozia

GHEORGHE SIMIANU - Suceava

AUREL TEODORESCU - Argeș

ADRIAN SIMEANU - Argeș

DIANA MUNTEANU - Prahova

CĂTĂLIN MUNTEANU - Prahova

MIHAIL BARBU - Valen Jiului

GHEORGHE TUDORAN - Arad

DANTE M.C. SEDAN - Timiș

VICTOR PIETREANU - Teleorman

SORIN CUCUREZEAN - Teleorman

IOAN GAVRILĂ - Tulcea

MICU DAN GRIG - Bihor

Redacția și administrația: Calea

Victoriei nr. 133, etaj 2, tel: 6504125,

fax: 6506444, 70179, București, sector 1,

Cont virament nr: 4510501106 BCR

filiala SMB.

Tehnoredactare computerizată:

Raluca Bobic

Mariana Ioniță

Tiparul executat la TIPOREX

Calea Plevnei nr. 114, sector 1,

tel: 6377196

CUPON DE ABONAMENT

1 iulie	1080	Nume	
3 luni	3510	Prenume	
6 luni	7020	Adresă	
12 luni	14040	Cod poștal	
		Localitatea	
		Județul	

Suma de lei s-a depus cu chit, nr. mandat postal nr. _____

Conferința de presă săptămânală a PNȚCD:

"Legea privatizării nu poate fi modificată prin ordonanță guvernamentală"

Conferința de presă săptămânală a PNȚCD din 17 iulie a debutat prin re-
venirea d-lui Radu Vasile, purtătorul
de cuvânt al partidului, la legea
privatizării: "Legea privatizării este
o lege organică, ce nu poate fi

modificată prin ordonanță
guvernamentală. Modificarea ei
trebuie discutată în Parlament". Dl
Radu Vasile a criticat intenția
actualei puteri de a elibera alte
certIFICATE de proprietate, în locul
celor deja eliberate, arătând că

pretextele invocate de aceasta nu au
nici o logică. Bunăoară, este imposi-
bil ca cineva să aibă milioane de
certIFICATE, deoarece dintr-un simplu
calcul reiese că persoana sau grupul
de persoane în cauză ar trebui să
dispună de zeci de miliarde care
practic ar fi blocate în aceste
certIFICATE. "Schimbarea certifica-
telor vechi în unele noi ar leza
dreptul de proprietate al acelor ce
le-au achiziționat de pe piața liberă",
a mai arătat dl Radu Vasile,
subliniind că schimbarea certifica-
telor ar dura cel puțin doi ani, adică
s-ar ajunge cu finalizarea acțiunii în
preajma alegerilor. Astfel puterea și-
ar crea un mare capital electoral și
bineînțeles, tributul l-ar plăti tot
populația în cele din urmă, deoarece
acest proces ar însemna blocarea
procesului de privatizare pe cel puțin
un an și jumătate. ● În continuare,
dl deputat PNȚCD, Răsvan Dobrescu
s-a referit pe larg la acțiunea de
suspendare a președintelui Ion
Iliescu și la discuțiile purtate joi în
cadrul ședinței comune a Camerelor

Parlamentului. ● Dl Iulian Crețu,
viceprimar general al Capitalei, a
informat că Liga Primarilor și
Consilierilor a depus o cerere de
aderare la Asociația Internațională a
primarilor și guvernatorilor condusă
de Jacques Chiriac. Dl Crețu a mai
făcut cunoscut faptul că sunt în curs
de constituire filiale ale Ligii
Primarilor în SUA, Germania și
Maroc. ● Dl Valentin Gabrielescu,
secretarul general al PNȚCD a
anunțat că se va proceda cât de
curând la modificarea statutului
partidului și că în ceea ce privește
CDR trebuie stabilit un alt protocol
între partidele componente. De
altfel, a informat dl Gabrielescu,
aderarea de noi partide în Convenție
se va face numai după minuțioase
verificări. Tot la verificări, va
proceda, de această dată personal, dl
Gabrielescu și în cazul partidelor
deja aflate în Convenție dar care
doresc o poziție mai puternică în
cadrul acestei alianțe.

Ovidiu PĂTRĂȘCANU

Socialism și fascism, aceeași familie

Aceasta a fost tema mesei rotunde
organizate de TUNȚCD joi 7 iulie la
sediul central al partidului. Invitați au
fost domnii Gheorghe Ceașescu, profesor
universitar și Bogdan George Rădulescu, membru
al Clubului Acoladelor.

Au mai participat studenți, membri TUNȚCD.
Moderator a fost dl. George Scarlat, secretar
TUNȚCD.

Masa rotundă a început cu o expunere a d-lui
Bogdan George Rădulescu privind originile și
evoluția nazismului în Germania, domnia sa
subliniind circumstanțele politice, sociale și
economice în care a apărut acesta, oarecum
similare cu ceea ce se petrece astăzi în țările
Estului.

Dl Gheorghe Ceașescu a continuat, subliniind
aspecte ale nazismului, care atât în formă cât și în
fond erau similare socialismului, făcând și referiri
la arpa de stânga a partidului național socialist,
condusă de Ernst Röhm.

Tot domnia sa a abordat evoluția comu-
nismului (bolșevismului) în Rusia, relevând cu
desebire acele trăsături ale comunismului ce
demonstrau că ideologia marxistă oficială era o
veridică goală, iar germele național-bolșevismului
se aparut o dată cu Revoluția din 1917.

Dezbatările au devenit antrenante, iar
concluziile trase în acest stadiu au fost punctele
similare ale celor două ideologii extremiste.

S-a amintit faptul că Benito Mussolini a fost
conducător al Partidului Socialist Italian, că ziua
de 1 mai a devenit sărbătoarea legală în Germania

după 1933, că regimul nazist
inițiasse mari întreprinderi de
Stat (Hermann Göring Werke),
mari lucrări publice, precum și
elemente de planificare a
economiei.

Bazele ideologice comune ale
celor două ideologii totalitare pu-
se în evidență de participanți au
fost disprețul pentru libertățile
individuale, ateismul și ura im-
potriva creștinismului, lupta
împotriva democrației. Au mai fost puse în
evidență demagogia și populismul ambelor
ideologii extremiste, etatismul și mai presus de
toate faptul că ambele sunt ideologii ale urii de
clasă în cazul socialismului și de rasă în cazul
fascismului.

La sugestia moderatorului, s-a trecut din pla-
nul teoretic în actualitatea politică românească
noua direcție a discuției coincizând și cu unul din
punctele de pe ordinea de zi și anume național-
bolșevismul, ca sinteză între fascism și socialism.

Participanții au constatat că național-
bolșevismul, de la Vadim Tudor la Jirinovski, este
o realitate politică amenințătoare în tot Estul.

Faptul că P. R. M., P. U. N. R., P. S. M., pre-
cum și părți din P. D. A. R. și P. U. N. R. fac o poli-
tică național-bolșevică nu este o noutate. Acest lu-
cru a fost considerat cel mai mare pericol pentru
societatea românească. În condițiile social-econo-
mice catastrofale în care a fost adusă țara de ac-
tualii guvernanți, demagogia deșănțată a acestor

grupări ar putea avea succes, circumstanțele
actuale din România fiind oarecum similare cu
cele din Germania anilor '30 sau Rusia din
preajma Revoluției bolșevice. S-a subliniat falsul
naționalism al acestor partide, faptul că în
realitate ele slujesc intereselor Moscovei.

S-a amintit că revista "Europa" pleda nici mai
mult nici mai puțin decât pentru intrarea
României în C. S. I.

Domnul profesor Gh. Ceașescu a arătat că
aceste partide duc o politică de pseudo-
naționalism similară cu cea a lui Ceașescu.

Pentru combaterea național-bolșevismului
românesc pe plan ideologic și electoral s-au
enunțat mai multe soluții, considerate viabile de
câtre participanți.

Inițiativa organizării mesei rotunde a fost
benefică pentru pregătirea ideologică a membrilor
TUNȚCD și s-a stabilit continuarea unei serii de
mese rotunde pe teme doctrinare.

George SCARLAT

Bravo, fotbaliști ai României!

Suntem mulțumiți de voi. În zilele bătațiilor din America ați confirmat tot ceea ce se
scria de la talentul și dăruirea voastră, ați împodobit palmaresul României cu glorie
numeroase, în mai puțin de o lună de zile, numele țării noastre a fost, datorită vouă, în
centrul atenției lumii.

Vor trece ani și ani, iar nepoții și strănepoții voștri vor veni mereu să se alinieze sub
steagurile tricolorului românesc și vor afla în amănunțime tot ceea ce voi ați îndeplinit
pentru țară, vor vedea strălucirea pe care numele vostru l-a dat fotbalului românesc.
Vă rugăm să vă gândiți la asta, să vă gândiți la gloria pe care o aveți acum, să vă gândiți la
gloria pe care o veți avea în viitor, să vă gândiți la gloria pe care o veți avea în viitor, să vă gândiți la gloria pe care o veți avea în viitor.

Vă mulțumim pentru ceea ce ați făcut pentru țară, pentru ceea ce ați făcut pentru țară, pentru ceea ce ați făcut pentru țară.
Vă mulțumim pentru ceea ce ați făcut pentru țară, pentru ceea ce ați făcut pentru țară, pentru ceea ce ați făcut pentru țară.
Vă mulțumim pentru ceea ce ați făcut pentru țară, pentru ceea ce ați făcut pentru țară, pentru ceea ce ați făcut pentru țară.

Organizația de Tineret a Partidului
Național Țărănesc Creștin Democrat

Anunțuri • Anunțuri • Anunțuri • Anunțuri

Departamentul de Studii și Programe al PNȚCD -
Cercul de studii de silvicultură și industria lemnului
- convoacă specialiștii în domeniu la o întrunire în
data de 18 iulie (luni), la ora 17, la sediul Central al
PNȚCD.

Convenția Medicilor Democrați anunță că
sâmbătă, 16 iulie 1994, va avea loc adunarea
generală în sala din Bd. Carol I nr. 34, sect.2
București, corpul B, et. I - orele 10.

DI Ulm Spineanu a conferențiat la reuniunea săptămânală a OMC, pe tema:

"Egalitatea o dorești, învață-te să te înalți, nu să coborîi"

Joi, 7 iulie, la ședința săptămânală a Organizației muncitorești centrale a PNTCD a conferențiat dl dr. ing. N. Ulm Spineanu despre noțiunea de egalitate în societate.

Grea sau păguboasă ar fi rezumarea conferinței d-lui Spineanu. Felul d-sale de a-și expune ideile este atât de concentrat, încât există pericolul scoaterii lor din context. Încercăm totuși. Problema egalității, privită din unghi politic, fiind foarte spinoasă datorită doctrinelor celor mai diverse (de la cea liberală până la cea fascistă și comunistă), conferențiarul a căutat, în primul rând, să elimine confuzia care înconjoară acest termen, prin precizarea lui. De aceea, d-sa s-a întrebat - retoric - cum, de ce, și în ce măsură este posibilă egalitatea între oameni. Pornind de la observația că puterea de judecare a oamenilor este limitată, conferențiarul a tras concluzia că natura nu ne poate oferi judecăți egale și astfel egalitatea între oameni nu este posibilă decât la naștere și în fața morții. Pe de altă parte, viața nu poate și nu trebuie standardizată. Ea se manifestă printr-o singură cauzalitate: oferă oportunități. De aceea, o societate democratică nu poate oferi decât șanse egale. În altă ordine de idei, dl Spineanu a atras atenția asupra necesității solidarității și a frăției creștine, valențe care se regăsesc în creștin-democrație. Problematicând, conferențiarul a vrut să atragă atenția asupra necesității definirii precise a termenilor, fiind în același timp și o invitație la bună măsură și cumpănire.

În continuare, dl Spineanu a răspuns la întrebări. Prezentăm pe scurt câteva dintre acestea: ● dl Cornel Cioabă: "În situația țării noastre, cum trebuie pusă problema reconcilierii naționale? Mai cu seamă că tocmai călăii s-au folosit de ea, când mai degrabă ar fi trebuit să-și ceară iertare pentru crimele făcute" ● dl Ulm Spineanu: "Nu poate fi vorba de a reconcilia ceva.

Nu se pot reconcilia consecințele unor vieți distruse. Ar mai trebui să știm ce să reconciliem. Și să nu uităm de toleranță, până unde trebuie iertat ceva?" ● dl Gh. Ursache: "Cum operează solidaritatea în cazul sindicatelor?" ● dl Ulm Spineanu: "Sindicatul și orice altă formă prin care oamenii se asociază poartă esența puterii de

Ulm Spineanu: "Există încă multă confuzie în rândul cetățenilor și asta se vede și din sondajele de opinie. De aceea, există pericolul unei scindări a națiunii" ● dl Ghiță Fanea: "Care sunt căile metodele pentru realizarea șanselor egale în fața oportunităților din viața socială? Cum poate fi evitată lipsa de șanse egale?" ● dl Ulm Spineanu:

reprezentare a intereselor lor. Oricare asemenea formulă nu poate să reprezinte anume interese de colectivitate mai mult decât oricare interes individual. Altminteri, înseamnă să cantonăm mai departe în marxism" ● dl Ion Ghergache: "Când trebuie declanșate alegeri anticipate?" ● dl

"Social-democrații și chiar liberalii vorbesc de protecție socială. Creștin-democrația vrea să impună concepul de siguranță socială, tocmai pentru a atenua dizarmoniile".

Dan BĂNICĂ

Legea învățământului: educarea și formarea tinerei generații nu trebuie să depindă de interese politice

La inițiativa d-lor Tiberiu Vladislav, conf. univ., senator PNTCD și Mircea Bostan, președinte TUNȚCD, s-a constituit un grup de lucru, având scopul de a contribui la

îmbunătățirea și amendarea actualului proiect de lege a învățământului.

La prima întâlnire au participat Tiberiu Vladislav, Mihai Burac, senator PNTCD, Marius Bostan, pr. Lischer, decan al Facultății de Litere, prof. univ. Ion Golojoară, decan al Facultății de Matematică, Nadia Mezincescu, Secretar științific al Academiei Române, prof. univ. Octavian Stănășilă, șeful Catedrei de matematică de la Universitatea București, prof. dr. Gheorghe Ceaușescu, prof. univ. Ioan Oprean, precum și Dincă Mihai, Radu Munteanu, George Scarlat, Anca Cernea, membri TUNȚCD și prof. Virgil Petrescu.

În cursul dezbaterilor s-a constatat că actualul proiect de lege are numeroase vicii atât de formă cât și de fond, unii participanți relevând chiar încălcări al Constituției.

Printre altele, art. 9, alin.2: "Culte recunoscute oficial de stat pot solicita organizarea unui învățământ specific, corespunzător pregătirii personalului de cult." Nu se

stipulează cui trebuie făcută această solicitare: Ministerului Învățământului, Secretariatului de Stat pentru Culte? Există, deci, riscul ca o astfel de solicitare să se amâne sine die.

Discuții aprinse a generat și art. 11, alin.2 și 3: crearea și funcționarea partidelor este reglementată deja de legislația în vigoare, fiind superflua și chiar absurdă repetarea în Legea învățământului.

Cu privire la "interzicerea propagandei politice"

În primul rând "propaganda" este interzisă nu numai în unitățile de învățământ, dar și în "spațiile de învățământ". Prin "spații de învățământ", în lege sunt definite și căminele studențești, deci domiciliile studenților, încălcându-se astfel inviolabilitatea domiciliului, garantată prin Constituție.

De asemenea, nu este definit clar nici termenul de "propagandă publică", o astfel de exprimare ambiguă putând include simpla exprimare a unor opinii politice, încălcându-se astfel dreptul constituțional la exprimarea liberă a opiniei.

Cât despre alineatul 3, ce să mai zicem? ("În învățământ se interzice

prozelitismul religios"). Termenul de "prozelitism" este la fel de ambiguu ca cel de "propagandă". S-ar putea interzice chiar portul cruciulițelor, ca pe vremea lui Ceaușescu.

Dar la urma urmelor, de ce se interzice neapărat prozelitismul? De ce nu se interzic prin Legea învățământului reclamele la alcool și tutun, pornografia, manifestările ce contravin bunelor moravuri? Care liber-cugetători din majoritatea parlamentară consideră că singurul pericol pentru educația tinerei generații este religia?

Aceste aspecte, precum și altele au fost dezbătute de participanții la întâlnire. Grupul de lucru a hotărât să-și continue activitatea pe toată durata verii, cu speranța că propunerile sale vor fi suficiente pentru elaborarea unui proiect de lege a învățământului care să corespundă cu adevărat necesităților învățământului românesc.

Poate că parlamentarii, indiferent de apartenența lor politică vor ține totuși seama de sugestiile grupului din care fac parte profesori reprezentativi pentru învățământul românesc, precum și studenți.

George SCARLAT,
Secretar TUNȚCD

COMUNICAT

Camera Federativă a Medicilor a luat cunoștință, cu regret, de opțiunea Ministerului Sănătății, privind reducerea - doar din rațiuni financiare - a numărului de medici din rețeaua sanitară, fără să se țină seama de necesitățile de asistență medicală a populației, singurul considerent care ar trebui să primeze.

În loc să fie luați în considerare indicatorii nefavorabili ai stării de sănătate, se încearcă mascarea unor măsuri nefirești, printr-o

prezentare falsă a preocupării privind tinerele generații de medici. Faptul că se reduce și numărul posturilor de medici arată că, în realitate, contează doar opțiunea politică a Guvernului, relativ la bugetul sănătății, care este, după cum se cunoaște deja, total insuficient. Reamintim că actuala conducere a Ministerului Sănătății a cerut în Parlament respingerea amendamentelor ce ar fi crescut bugetul sănătății.

Atragem atenția asupra pericolului real al dezorganizării unor secții și servicii și protestăm împotriva acestor măsuri arbitrare, lipsite de înțelepciune. Cerem ministrului Sănătății să țină asupra dispozițiilor drastice pe care le-a dat, privind reducerea numărului de medici.

Consiliul Național al C. F. M. R.
Președinte,
Dr. Dragoș NICOLESCU

Armata și răspunderea juridică a militarilor

Nu de mult, procesul evenimentelor din decembrie s-a redeschis și la propriu și la figurat. Aducerea câtorva ofițeri (și foști ofițeri) în fața tribunalului spre a fi judecați pentru comportarea lor cu ocazia revoluției din decembrie a dus la declanșarea unor dezbateri și la luări de poziție referitoare la statutul armatei române și la raporturile acesteia cu restul societății, la răspunderea militarilor față de societate.

Răspunderea juridică a militarilor

Desigur, într-un stat de drept este normal ca orice acuzat să se poată apăra. Dar tot în statul de drept nimeni, indiferent de poziția sa ori de corpul social căruia îi aparține, nu este mai presus de lege. De aceea, sunt cel puțin ciudate iritărea pe care o manifestă și poziția pe care o adoptă unii slujitori ai mass media sau parlamentari din arcul guvernamental în legătură cu exercitarea de către justiție a prerogativelor sale față de ofițerii amintiți. Dreptul general, inalienabil la apărare în fața justiției este una, iar sofistica și afirmațiile inacceptabile, periculoase, în fondul lor, sunt cu totul altceva.

Intr-adevăr, așa cum se poate observa cu ușurință, adesea pledoariile pe care zeloșii apărători amintiți le dezvoltă în favoarea protejării lor suferă de neajunsul de a avea un caracter sofistic: partea, respectiv ofițerii incriminați, este cufundată cu întregul, adică

instituția militară ca atare. Recurgând la un raționament ilicit, deră că traducerea în justiție a câtorva ofițeri, cărora li se impută deschiderea focului împotriva mulțimii și sacrificarea unui mare număr de vieți omenști, cu ocazia evenimentelor din decembrie 1989, este totuna cu punerea sub acuzare a însăși instituției militare care, nu-și așa, de-a lungul timpului, inclusiv cu prilejul revoluției recente, a dat atâtea jertfe pe altarul patriei.

Că un asemenea raționament este fals, că judecarea unor ofițeri vinovați nu este totuna cu incriminarea Armatei Române în ansamblul ei este ușor de priceput. În realitate, judecarea și eventual pedepsirea ofițerilor incriminați, nu numai că nu este un vot de blam la adresa întregii armate ci invers, doar prin delimitarea instituției militare de cei vinovați își poate redobândi această autoritatea morală și demnitatea.

Revoluția din decembrie și armata

Desigur, situarea armatei de partea populației răzvrătite împotriva tiraniei comuniste ceaștise

la 22 decembrie 1989 și în zilele următoare a fost extrem de importantă pentru victoria revoluției române. Când, în dimineața zilei de 22 decembrie, trupele dislocate pe străzile Capitalei și comandanții lor au pactizat cu populația răsculată, soarta regimului ceaștise a fost definitiv pecetluită. Ulterior, în timpul contraofensivei teroriste din seara zilei de 22 decembrie și în zilele care au urmat, tot armata a fost aceea care a oferit scut de nădejde revoluției. Toate acestea sunt adevăruri indiscutabile, pe drept cuvânt înscrise cu litere de aur în cronica Armatei Române.

Pe 22 decembrie, la București, se consuma însă numai unul din episoadele revoluției române de la sfârșitul anului 1989. Actul întâi al acesteia se petrecuse la Timișoara începând cu data de 16 decembrie. Momentul următor avusese loc la București și în alte localități ale țării în ziua de 21 decembrie. Pe cât de adevărat este că pe 22 decembrie armata, de la ministru la soldat, s-a pus în slujba revoluției, tot pe atât de evident este că în episoadele precedente, datorită ordinelor primite din partea dictatorului sau acoliților lui și zelului unor comandanți, unele unități militare au deschis focul împotriva demonstranților făcând numeroase victime. Focul executat împotriva celor ce s-au ridicat contra regimului dictatorial comunist reprezintă cea mai neagră pagină din letopisețul armatei noastre. Ca atare, crimele săvârșite cu acest prilej și terfelirea onoarei militare nu pot fi trecute cu vederea iar cei vinovați trebuie pedepsiți.

Modalitatea următoare prin care se încearcă dezvinovățirea acuzaților este și mai puțin convingătoare deoarece apelează la un neadevăr patent și pentru că a fost respinsă deja legea. Este vorba de reluarea cinică a minciunii (folosită la timpul respectiv și de dictator) că demonstranții de la Timișoara ar fi fost răufăcători și elemente antinaționale - și deci armata ar fi avut toată îndreptățirea să deschidă focul. Să aduci o asemenea ofensă revoluționarilor Timișoarei și martirilor ei, în condițiile în care revoluția a învins, fără ca parchetul să se sesizeze din oficiu și să tragă la răspundere pe cei care și-o permit este posibil în două situații: fie că spiritul public a ajuns atât de apatic încât rămâne insensibil în fața oricărei abjecții, fie că acei ce au teupul să o facă mizează pe cine știe ce tainică și înaltă protecție.

Armata în societatea democratică și în societatea totalitară

Este un loc comun că într-o societate democratică armata este

un corp specializat în serviciul societății și nu subordonat sau opus acesteia. Jurământul militar este, la rândul său, o profesiune de credință față de popor, un legământ care consacră printr-un angajament sacru această relație. În felul acesta se evită riscul ca instituția militară în ansamblul ei și fiecare ostaș în parte să se abată de la adevărata lor menire: aceea de a apăra colectivitatea din care fac parte.

În opoziție cu cele de mai sus, unii publiciști și parlamentari din arcul guvernamental susțin că, în principiu, instituția militară este abilitată să deschidă focul împotriva propriului popor și că jurământul militar îi obligă pe ostași în acest sens. În mod concret, pretind acesteia, deschiderea focului împotriva demonstranților la Timișoara și în alte orașe ale țării înainte de 22 decembrie 1989 a fost legitimă fiindcă prin aceasta s-a urmărit apărarea ordinii de drept și pentru că jurământul obliga la aceasta.

Punctul acesta de vedere este pur și simplu o reluare a concepției totalitare despre raportul instituției militare cu societatea și despre jurământul ostașesc. Admiterea lui înseamnă transformarea armatei din instituție a comunității naționale prin care aceasta își apără suveranitatea în instrument al unei clici guvernante care astfel își impune dominația asupra propriului popor. La Timișoara, Cluj-Napoca, Sibiu, Târgu Mureș și în alte localități, până la 22 decembrie, s-au aflat față în față regimul totalitar comunist și poporul exasperat. Acționând cu acest prilej împotriva demonstranților, armata nu a apărât ordinea publică și securitatea națională ci regimul totalitar, adică cea mai desăvârșită dezordine socială.

Lipsite de legitimitatea pe care doar funcționarea corectă a regulilor democratice o poate da, regimurile totalitare recurg la reprimare pentru a-și impune dominația neîngrădită asupra propriului popor. Unul din instrumentele pe care, deturnându-le de la adevărata lor menire, le folosesc în acest sens este armata. A opune armata societății civile și a folosi jurământul militar drept justificare a activităților represive împotriva populației înseamnă însă a denatura în sens totalitar rostul instituției militare și îndatoririle ostășesti. Cu reabilitarea statului de drept, a suveranității poporului și a libertăților democratice, instituția militară trebuie să revină la adevărata sa vocație: aceea de a se afla în serviciul comunității. Slujirea comunității, a poporului (și nu a unei clici politice mai mult sau mai puțin reprezentative) devine astfel criteriul suprem de validare a activității instituției militare.

Gheorghe VLĂSCLEANU

Precizare

Grigore Gafencu, fostul ministru de externe al României, în jurnalul său infățișează evenimentele politice în perioada 1940-1942. Citind aceste memorii, am remarcat că este omisă împrejurarea în care România a renunțat la garanțiile de securitate ale Marii Britanii.

Cunoscând direct această împrejurare, țin să fac următoarea precizare: la 27 iunie 1940, Primul Ministru Român, Gheorghe Tătărescu, în urma ultimatumului sovietic privitor la Basarabia și Bucovina de Nord, se adresează ambasadorului Marii Britanii la București, Reginald Hoare. În demersul său, premierul

PRIMUL LA REDACȚIE:

Stimate Domnule Mircea Vlad,

Alăturat vă trimitem o precizare a dlui Ion C. Stere, reprezentantul PNTCD în Statele Unite, referitoare la cartea lui Grigore Gafencu. În numele Domnului Stere, v-aș ruga să o publicați. Mulțumesc.

Silvia M. Dutchevici

chiar de la Primul Ministru Gheorghe demers diplomatic.

român a solicitat ca Marea Britanie să își respecte garanțiile date României. Răspunsul primit din partea ambasadorului a fost oferta de a adăposti flota României în portul Alexandria din Egipt. În fața acestei oferte care înseamnă de fapt o nerespectare a garanțiilor date, Gheorghe Tătărescu a fost nevoit să renunțe la ele.

Informațiile menționate le dețin Tătărescu, care mi-a povestit acest

Ion C. STERE, Reprezentantul PNTCD în SUA

CRONICA TV

...Cobre, pitoni, vipere!...

Cu două săptămâni în urmă mă bucuram, împreună cu locuitorii orașului Baia Mare, că în urma filtrării cu care a fost înzestrată întreprinderea Romplumb, aerul a devenit pur, în proporție de 99,9%. Și mă miram cum tovarășul Ilici Iliescu, președintele celor care l-au "ales" în Duminica orbului, nu și-a înfăptuit intenția de a vizita orașul din nordul țării. Să se bucure împreună cu locuitorii și să ia o "gură" de aer proaspăt, 99,9%. Că Bucureștiul, după cum știm de pe micul ecran, sau simțim, cei ce cu mândrie locuim în dulcea noastră Capitală, e poluat peste poate! Și chiar nu înțelegem cum de n-a folosit această ocazie, mare artizan fiind în a trage spuză pe turta domniei sale și a crenguței cu trei trandafiri binemiroșitori. Dar m-am lămurit în seara următoare, când, la "actualități" s-a dat citire "rectificării" trimise de "agerpres" în care se confirma puritatea aerului dobândit la Romplumb, dar numai la unul din cele cinci sau șase coșuri: celelalte aruncând în continuare în aer zeci de tone de pulberi de plumb. Așa că, dragi băimăreni, rezolvați odată, mai dragă, problema poluării, 99,9%! Că aerul din Dealul florilor, cel părjolit de noxe, îi cauzează alea-realesului. I se lasă cu răgușeală în gât și nu mai poate ține "vorbirili" populare în celelalte localități, pe unde umblă cu colindul electoral, pe bani noștri! Ca bunăoară la Brăila, vorba Tiei Șerbănescu - deșteaptă fată - că dacă tot s-a ales în duminica de pomină... a dat și peste Brăila. Sau peste oamenii de cultură și artă, să-și îmbogățească pinacoteca, cu un tablou "dăruit din inimă" cum ar spune Rodicuța Becleanu, de o delegație a artiștilor plastici. Curând, curând vor începe și imortalizările în portrete ne-muritoare". Că timpul nu-i trecut. S-o mai găsi pe undeva și sceptrul

impuscatului, că de artiști plastici, maestri în portretizări nu ducem lipsă. Au rămas aceiași, s-au revigorat și curând, curând, se vor năpusti cu penelul, care mai de care! ● Și cum s-a trecut "cu bine" și peste motiunea de cenzură împotriva guvernului Văcăroiu și peste procedura de suspendare a președintelui Ilici Iliescu, parlamentarii trandafirii, unindu-se, vorba domnului Patriciu, "în muget și-n simțiri" pentru a "imacula" gafele și exesele antidemocratice ale cotoceanului, "apele" s-au liniștit (ehei, dar sunt ape adânci!) și a sunat clopoțelul vacanței parlamentare. Să poată da domnul Văcăroiu cu băta-n baltă, că doar are mână liberă să mitocosească legi, pe timpul cât parlamentarii noștri, osteniți de atâta șezut în "șezut", își vor revigora părțile dorsale, la mare sau la munte... sau peste hotare, că și acolo "e plajă!" ● Și pentru că

"visul" colegului Vartan Arachelian de a aduce în "fața noastră" (în urma motiunii de cenzură împotriva guvernului Văcăroiu) lideri din opoziție și din spectrul puterii, pentru a-i întreba: "domnilor, încotro se îndreaptă România?!" au răspuns la întrebare domnii Adrian Năstase, Petre Roman și Nicolae Manolescu. Am asistat așadar la o dezbatere "lămuritoare" și bine condusă, abil și cu imparțialitate, de dl. Arachelian. Cronicarul TV care are obligația să și "vadă" imaginea, a remarcat cravata cu "cai" a președintelui Camerei deputaților și și-a zis, în sinea lui: "Dle Năstase, puteți să vă puneți o herghelie întregă de cai -liberali- și nu numai pe cravată, gândirea dvs. nu va fi liberală în veci purure! Sunteți adânc și iremediabil preaplecac, cu trup și suflet, celor trei roze ale PDSR-ului. Numai de nu v-ar înțepa cu un ghimpșor ales-realeul de va simți că vreți să-i

"smulgeți" crenguța din mână" ● pentru că era vorba de "hachipe" e disponibil sotel meu îl rog să vă face că am comentat în doi, acum, tabloul care străjuia deasupra capului dlui Văcăroiu, în timpul interviului pe care l-a luat "grijul" reporterul Costin Buzdugan, a doua zi după ce trecuse cu bine peste motiunea de cenzură. Și în timpul "competență" (câte ne-a vrăjit, tot s-au adevărit!) despre cum ne va crește până la sfârșitul anului de foame, noi ne întrebăm de ce și-a fi "implementat" ca pe o iconă "tomnăi" un tablou cu subiect marin? Numai bărci și bărcuțe! Să nu uite oare "afacerea" Petromin? Sau că totul se duce pe apa scamei? Oricum, eu mi-am amintit de o "glumiță" de pe vremea socialismului multilateral dezvoltat. Când Bulă (o vremuri! mai aveam chef de glume) a asemănat comunismul cu o corabie. Zice: plutește? Plutește! Se clatină! Se clatină! Îți vine greață? Îți vine! Ai vrea să cobori? Te cred și eu! Încearcă dacă poți! Dar dragii mei tovarăși, "vremurile-acelea nu se vor mai întoarce! V-o spun «io» în două cuvinte... e scus!" Așa a glăsuț impuscatul, la un congres PCR referindu-se, evident la capitalismul cel putred și pe moarte! Eu am gândit invers! Deși au ieșit șerpii la drumul mare, din cauza secetei, după cum scriu ziarele, deși după cum bine s-a văzut (adică s-a auzit la Radio la ședința camerelor reunite care dezbăteau motiunea de suspendare a președintelui Iliescu Parlamentul e plin de cobre, pitoni, vipere și alte târătoare veninoase!

Rodica RARU

S-a terminat cu corupția!

O binemeritată vacanță îi așteaptă pe parlamentarii Puterii, după ce, cu o exemplară disciplină, și-au apărât idolul de la Cotroceni, iar acesta i-a ocrotit pe ei, într-un înduioșător consens - cunoașteți cuvântul. Este ceea ce se realizează între cel hipnotizat și care se lasă adormit, spre a se simți pe malul mării, între nimfe și degustând înghețată cu frișcă în miez - din Italia - și cel ce-l sugestionază, cu șerpești priviri. Să hipnotizezi o întreagă societate e ceva mai greu, dar merită încercat. De pildă, în bătaia arșiței se anunță - citiți vă rog cu atenție - un atac frontal împotriva corupției!

Dacă vreți să știți, un mare rechin a și fost capturat. Numele lui? Este secret, deoarece cercetările continuă. Toate cercetările continuă, de cinci ani încoace. Câteva generații de borfași ai Puterii au ieșit între timp la pensie, altele s-au reangajat, dosarele s-au umplut și au dat pe dinafară, timp în care corupția se tot extinde, ceea ce, cavalereste se recunoaște, numai că... așa e tranziția! Nimeni nu stă degeaba, poliția a descoperit și ea doi bandiți ce operaseră la

Budapesta. Dacă ar exista niște legi, e clar că n-ar mai scăpa nici unul. Însă, vedeți dumneavoastră, nu sunt legi și împotriva acestei stări de lucruri leac nu este. Dar și când va fi!

Până atunci, niște ziare publică liste cu judecători, procurori, neveste de-ale lor și soferii acestora care, norocoși de ei, au câștigat - zi de vară până-n seară - milioane de câciulă la jocurile de întrajutorare. Așa este viața: unii câștigă, alții pierd. Cei care au pierdut se adresează justiției - care însă nu e totuna cu judecătorii și procurorii ei la un loc, ci ceva mai mult, o putere în stat. Numai-de-cât încep

Scepticul incurabil

cercetările. Și dă-i și cercetează, și dă-i și cercetează, din vară în iarnă, din iarnă în toamnă. Exasperați de atâtea suspiciune, de hărțuială poate, cei învinovați mai pleacă prin străinătăți, mai revin, pleacă iar. Chinurile conștiinței sunt cele mai grele...

Dar Justiția mai face ceva: intenționează să ia puterea în România, din mâinile aleșilor - de către alegători. A fost și motivul pentru care, cu tot seriosul, Curtea constituțională l-a albit pe dl. Iliescu, dând un picior energic în chiar puterea judecătorească de la care această instituție de vârf emană, de altfel. Dacă

judecătorii dau alte sentințe decât acelea dragi dlui Iliescu, unde ajungem? La o dictatură a altei puteri decât aceea care dictează astăzi între Dunăre și Carpați. E grav de tot și din comic funebru, ce se potrivește cu macabra persoană de la care a pornit acest unic, în felul său, mesaj. Care premerge o pe față întoarcere la justiția de clasă, unde legea e lege dacă ne convine și când vrem noi. Unde statul e dna

Pauker a noastră, cu Chișinevschiul ei, Gheorghiu-Dej cu Drăghicicil lui, Ceaușescu cu Bărbulești și Petrești săi.

Bietii judecători, cei mulți și cinstiți, care nici pe la Mega-caritas-uri n-au cerșit, nici scaunul de sub dl. Iliescu n-au visat să-l tragă, ci, în condițiile de tot modeste pe care statul neocomunist li le impune, au încercat să facă dreptate și să smulgă din mâinile celor mai răi dintre prădători ceea ce în chipul cel mai grosolan fuseră. Au aflat că în felul acesta l-au lezat pe însuși președintele Republicii și au pus în primejdie însăși ordinea în stat. Că au uitat prea curând idilicile vremuri când sentințele veneau în plic, iar în ședințele profesionale se socotea, pe calculator, pe manuale, dacă pentru fiecare leu din salariu se dăduse sau nu măcar un an de pușcărie.

La trezire să uiti totul, sopteste hipnotizatorul. Zăbind cum numai el știe.

Barbu CIOCULESCU

Numai în Consiliul Europei a rămas speranța țăranilor români nedreptățiți în propria lor țară

Imperfecțiunile Legii fondului funciar, alături de aplicarea ei după ureche și interese au generat nenumărate abuzuri și adănci nedreptăți. Într-unul din numerele trecute, am relatat despre cele întâmplate unor locuitori ai Vrancei de Sus, de pe văile Putnei și Zăbalei, la Năruja și Poiana Vrancea. Dar nemulțumirile nu s-au oprit la locuitorii celor două comune. Astăzi vom arăta ce au pățit și ce pătimește în continuare în urma acelorasi genuri de abuzuri unii din locuitorii Spulberului. Sat mare, bogat și frumos, aparținător de comuna Paltin, așezat tot pe lunca Zăbalei, mai sus de Năruja.

În satul cu pricina locuiește și Dumitru Șușu, unul din mulți băieți ai lui Temistocle și ai Ioanei Șușu. Oameni gospodari, cumpătați și cumintți care au agonisit din tată în fiu ceva pădure și pământ arabil, cinstiți și cu sudoare. Pentru ca atunci când nu vor mai fi, să aibă copii de la ce să pornească în viață. Dar au venit comunistii, și o dată cu ei, colectivizarea și distrugerea sistematică a gospodăriilor satelor. Bătrânul Șușu n-a apucat să se chinuie prea mult și a trecut în lumea umbrelor. Ioana și băieții au rămas să-și poarte crucea "chiaburiei", pierzând, rând pe rând pământul, casa, liniștea. Fiind însă oameni cu minte și putere de muncă, au supraviețuit și, cu toate opreliștile politrucilor, au răzbătut în rândul oamenilor respectați și înțelepți. Dar atunci, în 1959, în vremurile tulburi ale întemeierii colhozurilor în Vrancea, pentru a putea merge la școli, frații Șușu, prin intermediul celui mai mare dintre ei, Toader, intră în colectivă. Cu această ocazie, cele 2 ha de pământ gras de la Paltin sunt date în folosință lui Albu Ioniță, în locul pământului răpos al acestuia de la Albele, prins în suprafața colhozului. În 1974, pe 11 ianuarie, Albu vinde cele 2 ha primite la Paltin, pe baza unei autorizații eliberată de Consiliul Popular de acolo, însă pe numele lui Albu R. Constantin, tatăl lui Ioniță. Acesta era locuitor al Nărujei și deci primăria de acolo și nu cea din Paltin ar fi trebuit să-i dea autorizația, căci acolo își avea el rolul agricol. Prin urmare, autorizația cu nr. 145 din 1974 este fictivă și dovadă că este așa e și faptul că originalul ei n-a fost găsit în arhiva Primăriei Paltin. De altfel, nefiind reală, nici vecinii menționați în autorizație nu corespund cu cei care mărgineau "fosta" proprietate a lui Șușu: Poloboc Ctin, Hornea Ctin și Rebegea Ion. Așadar, după schimbul de proprietate, Albu Ioniță vinde prin tată-său cele 2 ha în litigiu. După Revoluție, nu pregătește însă, și dă fuga la vechiul său loc din Năruja, de la punctul Albele, pentru care obține și titlul de proprietate. Șușu Dumitru rămâne acum complet pe dinafară. În această situație, sigur că acesta se adresează încredzător justiției. Și pentru a lămurii complet lucrurile, cere o adeverință de la Primăria din Năruja asupra terenului în litigiu. Aceasta, prin adeverința 614 din 15.06.1990 confirmă că terenul a aparținut mamei lui Șușu

Dumitru, Ioana, de la care a fost confiscat în baza Decretului comunist 115 din 1959. Deci terenul în cauză a fost confiscat de la Șușu Ioana, în evidența Primăriei existând și declarația acesteia, înregistrată cu nr. 32/1959. Și cu toate acestea, cu toată adeverința de vânzare fictivă la care nu i se găsește originalul, dată lui Albu R. Constantin (și nu lui Albu Ioniță), Judecătoria din Focșani, prin președinta Victoria Manole și judecătorul Nicolae Vraciu, emit în ședința publică din 7.02.1991 sentința civilă nr. 454 care

declară legal actul de vânzare-cumpărare al lui Albu Ioniță! Nefiind de acord cu această flagrantă nedreptate, Șușu Dumitru face recurs la Tribunalul Județean Vrancea, care - nici nu se putea altfel, nu? - în ședința publică din 17.06.1991, emite decizia civilă nr. 504 prin care confirmă sentința Judecătoriei Focșani. Șușu Dumitru trimite un memoriu Procuraturii. Direcția judiciară pentru cauze civile a Procuraturii Generale îi comunică petentului, prin adresa 51148/12762 din 12.06.1992 că hotărârile celor două instituții sunt temeinice și legale și, în consecință, nu declanșează recurs extraordinar. Reclamantul nu dezarmează și încearcă, în ultimă instanță, să obțină dreptatea de la Parlament. Nu știa despre separația puterilor, lucru scuizabil când nici președintele țării nu este la curent cu acest principiu constituțional. Totuși, în ceea ce-l privește pe vrânceanul Șușu Dumitru, principiul a funcționat. Comisia de validări și petiții a Senatului răspunde prin adresa nr. 2919 semnată de președintele ei, Hosszu Zoltan și de secretar, Păunescu Teiu, că Parlamentul are în vedere elaborarea unei legi care să creeze posibilitatea reparării abuzurilor săvârșite în regimul comunist. Dar cu această promisiune, ca și cu altele, Parlamentul României a rămas și acum dator lui Șușu Dumitru și multor alor țărani nedreptățiți de comunistii vechi și de cei noi.

Cu această, drumul lui Șușu Dumitru spre dreptate s-a infundat. Au fost parcurse, fără folos,

toate etapele juridice din România. A rămas însă, așa cum plecase: fără cele două hectare de pământ moștenite de la părinți. Arătam într-un alt articol că; vrea-nu-vrea Puterea, oamenii, chiar din cele mai izolate așezări, au aflat despre noile raporturi dintre România și Europa. Mai exact, dintre țara noastră și Comunitatea Europeană. Și aici, pe valea Zăbalei, Șușu Dumitru a auzit la radio și a citit în „România liberă”, la care-i abonat, despre ratificarea Tratatului pentru respectarea Drepturilor și Libertăților Omului și de consecințele ce decurg de aici. Adică, dreptul său și al altora, ca, după ce au epuizat toate căile legale în țară, de a se adresa Consiliului Europei. Vrânceanul Șușu Dumitru știe însă și ultimele amănunte privind acest drept: că intervenția poate fi făcută începând din octombrie, mai întâi către Comisia Drepturilor Omului, apoi, în caz de nesoluționare, către Curtea Drepturilor Omului de pe lângă Consiliul Europei, cu sediul la Strasbourg. El este optimist, fiindcă știe că pentru această parte a continentului dreptul la proprietate este sfânt. Și mai știe că cei care vor judeca litigiul nu sunt nici milițieni cu Dreptul făcut la f.f. și nici n-au avut nevoie de recomandarea organizației de partid și de dosar imaculat comunist, pentru a intra la această facultate atât de bine păzită de P.C.R., păstrată numai pentru cei siguri și slugarnici.

H. ORNIC

ÎNTREBARE

Pentru: **DL PRIM MINISTRU, NICOLAE VĂCĂROIU**

Aduc în fața dvs. situația satului Buda din comuna Cornetu, Sectorul Agricol Ilfov.

Această localitate, cu o vechime de câteva sute de ani, situată în lunca Argeș-Lehar, la cca. 20 km de Capitală, pe șoseaua București-Alexandria, era locuită de oameni foarte gospodari, grădinari care aprovizionau cu legume piața Capitalei.

Aveau locuințe frumoase și toate edificiile necesare obștii: școală, biserică, dispensar etc. În anul 1987, pentru realizarea lacului de acumulare Cornetu-Mihăilești (afert satul a fost demolat în mod abuziv, din ordinul verbal al dictatorului, fără a exista un

decret de expropriere. A fost literalmente ras de pe fața pământului cu cimitir cu tot.

În vederea refacerii vetrei satului Buda, la solicitarea locuitorilor, constituiți în asociație cu personalitate juridică, a fost emisă Hotărârea Guvernului nr. 492/1991 prin care s-a acordat suprafața de 86 ha cu amplasare precisă în plan cadastral între comunele Cornetu și Bragadiru. Terenul respectiv a intrat în posesia locuitorilor în cauză încă din aprilie 1992, fiind utilizat în prezent pentru diverse culturi. Întreb: consideră Guvernul României că are obligația morală și juridică să ajute acești oameni, acordându-le gratuit materialele de construcții necesare unor locuințe foarte modeste?

Deputat PNȚCD, Costel PĂUNEȘCU

Asociația Națională a Țăranilor Particulari din România

COMUNICAT

Către toate filialele județene ale A.N.T.P.R., filialele PNȚCD ale Ligii Primarilor PNȚCD, ale Organizației muncitorești PNȚCD, ale TUNȚCD:

Începând din anul 1995, luna aprilie, conform aranjamentului conducerii A.N.T.P.R. și autorității germane, vor putea lucra în Germania un prim lot de tineri practicanți în agricultură.

Acești tineri practicanți trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

vârsta, până la 35 de ani, să cunoască conducerea tractorului și a utilajelor agricole, să aibă minimum de cunoștințe în limba germană, să fie oameni de o deosebită seriozitate și cinste.

Toți cei interesați sunt rugați să întocmească tabele dactilografiate care să cuprindă următoarele date: numele și prenumele, data nașterii, comuna, județul, profesia de bază, și dacă este cunosător al limbii germane.

Aceste tabele vor fi trimise pe adresa: Asociația Națională a Țăranilor Particulari din România, P.O. Box 38-157, 72250 București. Datele sunt necesare la îndeplinirea formalităților de viză pentru Germania.

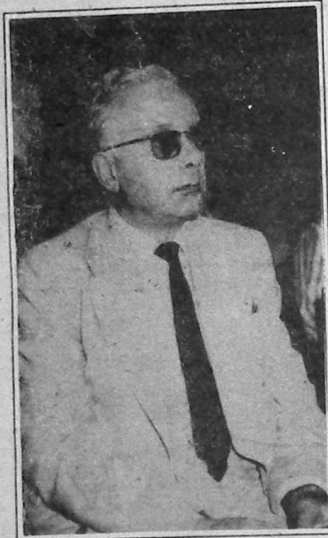
Președinte, fondator A.N.T.P.R. George JANICH

În Camerele reunite ale Parlamentului a fost dezbătută și supusă la vot procedura de suspendare din funcție a președintelui Ion Iliescu, inițiată de PNȚCD

Săptămâna trecută în aula din Dealul Mitropoliei a avut loc ședința comună a Camerelor reunite ale Parlamentului, în care s-a pus în discuție procedura de suspendare din funcție a președintelui Ion Iliescu. După cum se știe, pentru ca cererea să poată fi dezbătută în parlament, era nevoie de avizul consultativ al Curții Constituționale. Aceasta și-a dat avizul, însă a considerat că cererea PNȚCD nu se întemeiază pe argumente întemeiate din punct de vedere juridic. Aspect cel puțin nefericit, așa după cum reiese și din luările de cuvânt ale membrilor Opoziției.

Cuvântarea d-lui deputat PNȚCD Răsvan Dobrescu, rostită cu ocazia ședinței comune a Camerelor reunite ale Parlamentului

Cea mai gravă dintre ele este că ați adus atingere independenței judecătorilor, înfrângând art. 123 al. 2 din Constituție și art. 3 din Legea pentru organizarea judecătorească, care spun: "Judecătorii sunt

independenți și se supun numai legii".

Domnule președinte al României, dvs., prin formația dvs. profesională, nu ați avut experiența unui contact direct și permanent cu justiția. Știți probabil că, în timpul regimului comunist, și justiția, ca și tot ce sufla în țara asta, era subordonată conducerii de partid și de stat și că judecătorii nu puteau pronunța hotărâri care să nu fi fost pe placul acelei conduceri, fără a se expune la represalii.

Vrem însă astăzi să construim un stat de drept și există premise bune pentru realizarea acestui obiectiv fundamental. Consacrând independența judecătorilor, Constituția și Legea pentru organizarea judecătorească au creat cadrul legal necesar. Independența judecătorilor nu se realizează însă numai prin texte de lege. Ea este și o stare de spirit de care judecătorii trebuie să fie animați. Și ea trebuie realizată în fapt prin încurajarea acestei stări de spirit. Acum, această stare de spirit este încă fragilă, deoarece vremurile în care judecătorii erau niște simple instrumente ale unui regim politic dictatorial sunt încă prea apropiate pentru ca o "recomandare" venită de sus, de la șeful statului, să nu aibă

efectul de a-i inhiba și de a-i readuce pe judecători la starea de ascultare prerévolutionară. Controlul asupra hotărârilor judecătorești se exercită numai prin căile de atac prevăzute de lege. Nici dvs. și nimeni altcineva nu este îndreptățit să se amestece în mersul proceselor sau să încerce să influențeze hotărârile judecătorilor. dvs. nu puteți invoca în spirijinul poziției dvs. nici măcar art. 80 al. 2 din Constituție, căci mediarea dvs. nu se poate referi decât la celelalte două puteri ale statului, în nici un caz la puterea judecătorească.

Unul din principiile fundamentale ale statului de drept este separarea puterilor în stat și controlul lor reciproc. Dar controlul asupra puterii judecătorești se realizează numai prin numirea judecătorilor Curții Supreme de Justiție și prin alegerea de către parlament a Consiliului Superior al magistraturii. La atât se limitează controlul asupra puterii judecătorești în sistemul nostru constituțional și orice depășire a acestei limite constituie un grav abuz. Nimănui, și nici dvs. domnule președinte al României, nu-i este permis să încerce să-i influențeze pe judecători în felul în care ei judecă. Or, dvs., prin discursul de la Satu-Mare, tocmai asta ați făcut. Și făcând-o, ați adus o gravă atingere independenței judecătorilor și ați perturbat buna funcționare a uneia din puterile statului.

Dvs. ați mai spus la Satu-Mare că judecătorii nu trebuie să judece acele cauze până nu se adoptă legea cea nouă de către parlament.

Nu v-ați gândit oare, spunând aceste cuvinte neinspirate, că loveți în dreptul fundamental al cetățeanului de a se adresa în mod liber justiției? Nu știți că acestui drept, consacrat de art. 21 din Constituție, îi corespunde obligația judecătorului de a judeca orice cauză? Obligație prevăzută de art. 3 din Codul Civil, text care îl învinovățește de denegare de dreptate pe judecătorul care refuză să judece, chiar dacă legea nu este sau chiar dacă legea este întunecată ori neîndestulătoare?

Iată deci, că și până la adoptarea legii celei noi, părțile erau îndreptățite să se adreseze justiției, iar judecătorii erau obligați să judece pe baza legilor în vigoare, căci avem legi în țara asta, și nu de azi, de ieri, ci încă de la Cuza-Vodă.

Dacă dvs. nu cunoșteți aceste lucruri și nu erăți președintele României și vă exprimați părerea, așa, ca cetățean oarecare, lucrurile nu prezentau nici o gravitate; dar să spuneți astfel de lucruri ca șef al statului, lucrurile se schimbă și devin dintr-o dată extrem de grave. Căci orice cuvânt al dvs. este susceptibil de a produce efecte: favorabile sau nefavorabile. Și dvs.

trebuie să știți ce aveți voie să spuneți și ce nu, ce aveți voie să faceți și ce nu. Iar acest lucru era interzis să-l spuneți, căci - pentru a folosi un cuvânt care vă este drag - el destabilizează ordinea de drept a statului. De aceea, dvs. nu trebuie să vă pronunțați în lucruri la care nu vă pricepeți, decât după ce cereți sfatul consilierilor dvs. și să luați aminte că spontaneitatea nu este întotdeauna binevenită.

Ați mai spus dvs. la Satu-Mare că hotărârile pronunțate în astfel de cauze nu trebuie aplicate de "administrație".

Deși președintele Iliescu nu a fost suspendat din funcție, Opoziția a câștigat o importantă victorie morală

Dacă cu prilejul discutiilor motiunii de cenzură au fost așteptate unele surprize și într-o oarecare măsură ele chiar s-au produs - să ne amintim de gestul PSM-ului - ședința consacrată dezbaterii procedurii de suspendare a președintelui Ion Iliescu a avut un final previzibil. Trebuie notat în acest context faptul că în ziua premergătoare ședinței o delegație a PUNR a făcut o vizită la Cotroceni. Într-un moment delicat pentru dl. Ion Iliescu, liderii PUNR - am aflat de la o sursă din interiorul acestei formațiuni politice - au portofolii ministeriale și că planul PUNR pentru privatizare să fie luat în seamă de către viitorul guvern. Toate amănuntele fiind puse la punct, unii membri ai coaliției guvernamentale au avut totuși emoții în momentul votului. De departe cel mai panicat a fost dl. Iulian Mincu, d-sa urmărindu-și atent fiecare coleg în momentul introducerii bilelor în urnă. Am reținut, în legătură cu această ultimă zi a sesiunii extraordinare a parlamentului, declarațiile a doi lideri PNȚCD acordate în exclusivitate cititorilor noștri: **DI Ion Diaconescu**, prim vicepreședinte al PNȚCD: "Ședința aceasta, convocată special pentru discutarea acțiunii de suspendare a președintelui Ion Iliescu s-a desfășurat după o schemă la care ne așteptam. Fiecare parte a Parlamentului și-a manifestat punctele de vedere în nota obișnuită. Consider că poziția noastră, a Opoziției este de departe cea mai bună, pentru că fără să aducă invective, fără să facă apel la sloganiuri răsunate de patriotism, noi am discutat fondul problemei și am arătat clar că președintele a

încălcat spiritul și litera legii. Prin luările de cuvânt ale majorității, nu s-a putut aduce nici un argument care să contracareze aceste acuzații. "Apărarea" președintelui Ion Iliescu a operat cu naivități spunând că președintele e și el un om și că are dreptul să-și exprime părerea. bineînțeles că are dreptul să-și exprime părerea, dar trebuie să-și seama de faptul că totuși este președinte și să nu se amestece în hotărârile judecătorești și chiar să sfătuiască executivul să nu țină cont de aceste hotărâri. Deci, sub aspectul poziției morale și al efectului propagandistic, această "rundă" desfășurată în Parlament a fost câștigată de Opoziție."

DI Radu Vasile, purtător de cuvânt al PNȚCD: "Discuțiile privind suspendarea președintelui au dovedit foarte clar că există o separare de mentalități evidente. Cei care au vorbit din partea coaliției majoritare nu notifică altceva decât o

neînțelegere crasă a principiilor unui stat democratic. Aș remarca în acest context discursul lui Dan Mircea Popescu, care a fost un fel de exercițiu de demascare a burgheziei și a dușmanilor de clasă, așa cum se practica prin anii '50. Același lucru s-a putut observa, firește, și din partea unor reprezentanți ai coaliției guvernamentale. Mi se pare cert că dincolo de intervențiile care au avut loc, în special cele care în ultimul loc l-au ridicat în slăvi pe președintele Ion Iliescu, se profilează foarte clar o imagine negativă a acestuia, chiar în condițiile în care Curtea Constituțională s-a dovedit încă o dată a fi un instrument al puterii. Unanimitatea în care a fost votată decizia Curții Constituționale este o dovadă clară în acest sens. O consecință deosebită a acestor discuții se va înregistra pe plan internațional, pentru că dincolo de intervențiile care apar cu atâtă vehemență și chiar cu naivitate declarările președintelui, se va înțelege că totuși în România avem de-a face cu un regim prezidențial din ce în ce mai accentuat.

Ovidiu PĂTRĂȘCANU

Disidenții din PDSR nu și-au luat încă inima în dinți!

Problematika încălcării permanente a legilor chiar de către guvern reprezintă una din gravele responsabilități ale actualului executiv, prin care guvernarea Văcăroiu se apropie mult mai mult de practicile guvernării statului de comunist decât ale statului de drept.

Se știe că Legea fondului funciar a creat cele mai multe nemulțumiri și cele mai grave perturbări în acțiunea de restructurare a agriculturii noastre.

Există în momentul de față aproape un milion de țărani al căror pământ este sechestrat de IAS-uri falimentare. Oamenii nu și pot recăpăta drepturile deoarece guvernul blochează, de aproape un an și jumătate, discutarea amendamentelor care urmăresc îmbunătățirea Legii 18/1991.

Iar atunci când presiunea oamenilor asupra guvernului devine prea mare, executivul încalcă legea!

Așa s-a întâmplat la Copăceni Județul Vâlcea, unde țărani solicită circa 600 ha care sunt ale lor. Guvernul a hotărât să le dea doar 125 ha, încălcând Legea 18/1991. Și atunci, dacă o încalcă, de ce nu le dă tot ceea ce li se cuvine.

La Buleta a hotărât să li se restituie 75 de ha din cele peste 300 alături

oamenii la concluzia că trebuie să pună mâna pe sapă și pe coasă ca să și recapete drepturile, când chiar guvernul prin modul în care a procedat îi îndeamnă să o facă?

Un alt exemplu îl reprezintă Legea 61/1993 privind alocația pentru copii de vârstă școlară,

primim ca răspuns o notă nesemnificativă, așa cum am primit zilele trecute de la domnul Ioan Doru Tărcăcilă, ministrul de interne. Bineînțeles că i-am returnat-o ca necorespunzătoare și insultătoare! Și vă rog să mă credeți că nu va scăpa așa ușor!

Toate aceste lucruri se întâmplă într-un dispreț total față de cei care suferă, față de Constituție, de legi și de parlament.

Până când?

Ziua de 30 iunie când s-a discutat moțiunea de cenzură ar fi trebuit să fie ultima zi în care Guvernul Văcăroiu mai putea încălca legea.

Nu a fost așa, chiar dacă știu că sunt mulți parlamentari ai penta-gonalei puterii care în sfârșit au deschis ochii! Ei nu au încă suficient curaj pentru a smulge din mâna guvernului băta cu care acesta îi mână de la spate.

Dr. ing. Șerban SÂNDULESCU

Lumini și umbre din Senatul României

de aceste cazuri din Vâlcea știu că există zeci de cazuri la nivelul țării.

Deci, atunci când nemulțumirea este prea mare, guvernul le aruncă câteva firimituri ca să le astupe gura!

Și atunci, cum să nu ajungă

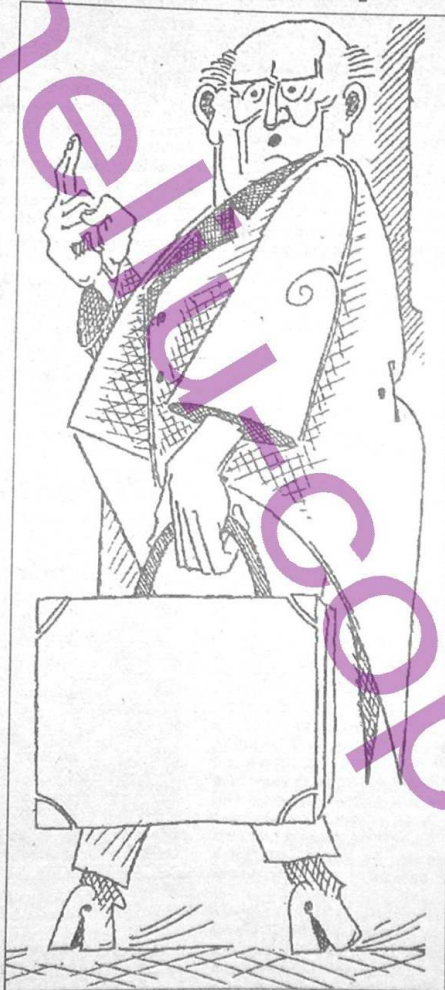
re condiționează pla-căta acestei alocații de frecvență. Hotărârea guvernamentală 591 ignoră și încalcă complet legea votată de noi fiindcă așa vrea Văcăroiu.

Iar atunci când prezentăm interpelări în care ridicăm probleme foarte serioase, fie nu primim răspuns, cum s-a întâmplat în cazurile prezentate mai sus, fie

După moțiuni, înțelepciune, adică o schimbare rapidă și radicală a stilului de luptă politică al Opoziției

Cu toată înfrângerea și cu toată dezamăgirea care au urmat insuccesului moțiunii de cenzură, aceasta ar trebui să aibă o importanță deosebită în viața politică a țării în general și a Opoziției în special. Cu această ocazie, au fost etalate mai clar ca niciodată toate slăbiciunile și oscilațiile Opoziției și s-au văzut ca sub o lupă puternică toate manevrele și tertipurile Puterii care guvernează România. Dacă se dorește cu adevărat de către Opoziție întărirea forței și a rolului ei, și nu o supraviețuire sub orice formă, atunci ACUM este timpul să tragă concluzii și învățăminte și să-și schimbe, poate radical, modul de structurare și de acțiune. Căci ceea ce a arătat ultima acțiune de cenzură a executivului vizavi de Opoziție este nu numai îngrijorător, ci de-a dreptul periculos. În primul rând s-a observat la lumina zilei că nici măcar în probleme atât de importante pentru întreaga țară, când șansele de cadere a guvernului erau maxime, prin ralierea unor sprijinitori necontabilizați la început (PDAR și PSM), Opoziția parlamentară nu și-a putut strânge rândurile. În contrast cu majoritatea, care dă dovadă de o disciplină de invidiat. Pentru moțiuni au votat 208. Când toți parlamentarii Opoziției, fără "independenți", minorități și cei doi absenți scuzaibili (d-nii Ioan Alexandru și Corneliu Coposu) sunt în număr de 221 (fără cei 5 senatori PDAR)!

Unde au fost ceilalți 13 parlamentari? Cine sunt ei și ce măsuri au fost luate contra acestora? Un Adrian Păunescu nu s-a sfiit să folosească mașina ambasadei României pentru a ajunge la dezbateri, în timp ce ceilalți membri, cei din Opoziție aflați la Strasbourg și-au încredințat mâinile și s-au rugat la Dumnezeu. Dar Dumnezeu ajută, nu bagă în traistă (urnă). Acest grav comportament, repetat a nu știu câta oară, datorită căruia multe legi comuniste au trecut "la mustață" prin Legislativ, are o singură cauză: lipsa unei coordonări și a unei conduceri cu autoritate, atât pentru CDR cât și pentru întreaga Opoziție. Se constată clar absența unei organizări comune dintre CDR și noii sau vechii aliați, sub forma unei Opoziții Unite. Iată deci că moțiunea ultimă aproape impune CDR-ului o schimbare radicală în sensul unei noi forme de organizare, bazată pe unire și coordonare a acțiunilor în momente speciale, hotărâtoare pentru soarta țării. Trebuie înlăturate inerția uriașă, ineficiența și moliciunea. Poate și de aceea, restaurația acționează atât de fâș și lucrul se vede clar în privința Televiziunii (unde apar zilnic emisiuni de discreditare a capitalismului - vezi filmul "E bine neruginată a politici externe comuniste, ca în zina de 6.07.1994), în cultură (vezi schema și mai mult decât recenta decizie a Curții Constituționale în privința procedurii suspendării președintelui, sau reacția promptă a procurorului general la chemarea prezidențială) și, mai de curând, în Armată (declarațiile antiromânești ale

col. Boncu din Armata a 2-a, care apreciază drept stabilizator și nepericulos rolul Armatei a14-a ruse în Basarabia, declarație pe care nici măcar KGB-ul n-ar fi îndrăznit s-o facă). Reacțiile tardive, ambigue, fără convingere, formale ale CDR la o serie de evenimente grave și comportări periculoase, cum au fost fraudele electorale din 1992, politica față de Basarabia, proliferarea corupției, modul cum s-a opus marii erocherii care se cheamă Legea caselor naționalizate, față de comportarea de tip ceaușist a dlui Iliescu care

nu mai prididește cu vizitele de lucru, de fapt campanie electorală clară, poziția față de noua modalitate a Puterii de tergiversa, a căta oară, privatizarea, sau față de amânarea la calendele grecești a aplicării Legii societăților de Radio și Televiziune, toate acestea au dus la erodarea creditului Convenției Democratice și a Opoziției. Pentru CDR, lipsa președintelui ei din vâltoarea luptei parlamentare constituie un mare handicap, care ar trebui urgent refăcut.

O altă concluzie, foarte importantă, desprinsă din recenta dezbateri a moțiunii a fost faptul că Puterea nu dorește să poarte un dialog cu Opoziția și procedează, din ce în ce mai des, dictatorial. Cei 53 % impun fără nici o ezitare voința lor totală celor 47 % care reprezintă opoziția. Acest refuz al compromisului trebuie cât mai rapid sancționat ferm, altfel ne vom trezi în curând într-o nouă dictatură. Greva parlamentară constituie fără discuție o necesitate și un semn. Nu are nici un rost ca Opoziția să gireze la nesfârșit, în special în exterior, politica neo-comunistă a Patruaterului Roșu, prin simpla sa prezență, fără să poată schimba o virgulă în legile dezbătute. Unii spun că Opoziția stă de dragul avantajelor. Această convingere falsă ar trebui contrazisă o dată cu noua legislatură prin ieșirea din parlament.

În sfârșit, o altă slăbiciune a Opoziției în ansamblu și a CDR în special a constituit-o lipsa unei comunicări și a unei permanente legături cu unele formațiuni sau membri ai unor partide ce sprijină, încă, guvernul. Experiența de acum arată că, în anumite situații există persoane și chiar partide care nu trebuie considerate aprioric și pentru totdeauna de partea Puterii. Relațiile permanente, convingătoare și pragmatice cu anumiți parlamentari ai PUNR ori PSM ar putea da rezultate spectaculoase în anumite ocazii. Și totuși acest lucru nu a fost făcut de către CDR sau a fost făcut cu timiditate numai de PAC.

Concluzia finală, care se impune aproape de la sine este că CDR trebuie să-și schimbe rapid și radical structura și concepția și să-și îmbunătățească prin unitate, promptitudine, energie și pragmatism, stilul de luptă. Și dacă propunerea PL '93 este prea radicală, o încheiere a CDR într-un singur grup parlamentar, cu un lider energic și prezent la toate dezbaterile Legislativului și cu reprezentanți ale CDR în toate localitățile importante ale țării sunt cerințe absolut indispensabile momentului. Dacă este nevoie - și se pare că este, datorită infatuării Puterii și a întăririi comunistilor în teritoriul ei - ca lupta să se ducă din nou în stradă, atunci ea trebuie să fie purtată fără menajamente, prin cuprinderea tuturor oponenților într-o Opoziție Unită. Dacă asta vrea Puterea, Opoziția trebuie să fie pregătită. Chiar și pentru un nou Canal, cum i s-a strigat de către majoritate în timpul dezbaterilor privind suspendarea președintelui.

H. ORNIC

La nașterea lui Carol, în 1893, dinastia izbuită să se consolideze, datorită ținutei de înaltă demnitate și exemplar simț al datoriei de care a dat dovadă primul rege al României, Carol I. Viața lui austeră nu oferea nici un punct vulnerabil spiritului critic, iar seriozitatea cu care își îndeplinea îndatoririle ca Șef al Statului a făcut să amuțască toate celevletrile. Carol I nu a fost iubit, dar a proiectat în

La primirea scrisorii de renunțare

Virgil Madgearu

În cursul anului 1927, diverse persoane au început să ia contactul cu printul Carol Astilei, Mihail Manolescu, fără asentimentul partidului său, Partidul Poporului al lui Averescu, a luat inițiativa unor contacte active. Și Virgil Madgearu, în iulie 1928, cu înscuinierea lui Iuliu Maniu l-a văzut pe Carol. Virgil Madgearu, ca secretar general al noului partid funcționar, național-tărănesc, fără menajamente, a pus problema Elenei Lupescu. Meticulos cum era, alcătui un dosar ce ar fi trebuit să zguduie simțul de demnitate al

Putini însă au fost cei ce
luat în series pe bătrânul depu
tăranist.

“Stânga-dreapta” în terminologia politică (I)

Nu este zi în care deschizând un ziar, o publicație, un post de radio sau televiziune să nu fii asaltat de aprecierile ziariștilor sau comentatorilor privind poziția “de dreapta” sau “de stânga” a uneia sau alteia dintre formațiunile politice sau a liderilor acestora. Se poate aprecia chiar folosirea excesivă sau abuzivă a acestor termeni care pentru foarte mulți neinițiți devine o obsesie. Și aceasta cu atât mai mult cu cât aceștia și conotațiile din jurul acestor concepte nu sunt niciodată explicite. Această confuzie terminologică este amplificată și prin existența unei multitudini de interpretări, unele de-a dreptul contradictorii pentru o aceeași stare de fapt. Trebuie luată în considerare și marea doză de subiectivism a analiștilor privind situația lor față de o poziție sau alta.

Dar poate principala dificultate a conceptualizării termenilor de “stânga-dreapta” constă în absența criteriului etimologic necesar pentru definirea lor. Dicționarul limbii române moderne (1958) indică la (loc. adj.) “de dreapta” = reacționar iar (loc. adj.) “de stânga” = apropiat de mișcarea muncitorească, partizan al politicii revoluționare.

De aceea, pentru a depăși acest descurajant simplism marxist și pentru a pătrunde esența acestor concepte, nu ne rămâne decât o abordare pe baza criteriului istoric de formare și evoluție semantică a lor.

La 5 mai 1789 se deschidea în Franța prima sesiune a Adunării Generale în sala Micilor petreceri de la Versailles în fața lui Ludovic al XVI-lea, au luat loc în dreapta sa cei 170 de nobili ai regatului și cei 291 reprezentanți ai clerului, iar în stânga suveranului cei 578 de deputați alegeți ai “stării a treia” (le tiers état) formată din burghezia comercială și industrială, liber profesioniști (mai ales avocați, meseriași, reprezentanți ai țăranilor). Din această așezare a stărilor în stânga și în dreapta regelui, iar ulterior a președintelui Adunării și din ideile, aspirațiile și interesele pe care fiecare din părți le reprezenta, a rezultat prima identificare politică a noțiunilor de “stânga” și “dreapta”, cu suportul ideologic specific respectivelor categorii sociale. Dreapta era reprezentată de nobilime și de marele cler și își manifesta opțiunile monarhiste, conservatoare, tradiționaliste, legitimize și elitiste. Stânga era formată din burghezie și intelectualitate iluministă a secolului al XVIII-lea, la care s-a mai alăturat și o parte a clerului mărunt parohial (ca de exemplu celebrul abate Henri Grégoire - episcop de Blois 1750-1831) precum și unele elemente sârăcite și resentimentare ale nobilimii, între care o figură deosebită făcea percutantul orator al Adunării constituționale, contele Mirabeau (1749-1791). Stânga milita la început pentru o monarhie constituțională, dar ulterior dezamăgită de comportarea regelui, pentru republică, pentru o Declarație a drepturilor omului și ale cetățeanului, pentru egalitate și desființarea tuturor privilegiilor nobiliare și clericale, în primul rând cele

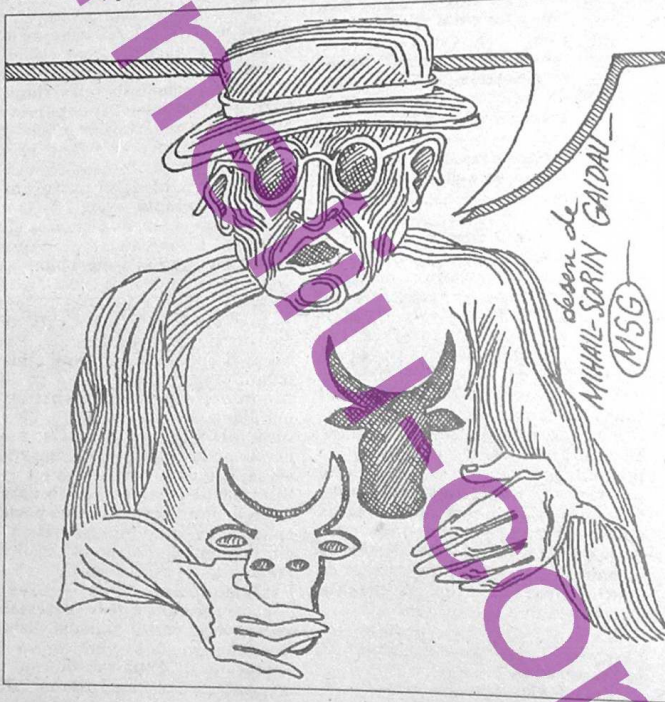
fiscale, pentru consfințirea dreptului de proprietate și a libertăților economice și comerciale, ca și a libertății presei, toate aceste revendicări redactate în cadrul unei constituții aprobate prin votul popular.

Acesta a fost debutul stângii și al dreptei în cadrul Revoluției franceze, cunoscând pe parcursul derulării ei radicalizări ale pozițiilor și evoluții spectaculoase dintr-o parte în alta a echilibrului politic.

Aceste evoluții au marcat de altfel viața politică franceză în întreg secolul XIX, culminând cu celebra afacere Dreyfus. Pe de o parte, o dreaptă monarhistă, conservatoare și elitistă care își fundamenta legitimitatea pe tradiție și virtuțile nobiliare, pe credința ferventă în catolicism, pe fidelitatea față de

și la o poziție etică aparte. Individul și la o poziție etică aparte. Individul și la o poziție etică aparte. Individul și la o poziție etică aparte.

Pentru viziunea de stânga, dimpotrivă, socialul este factorul determinant, iar individul nu este decât rezultatul influențelor acestuia. Individul se poate defini și realiza doar în social și prin social, și în consecință el trebuie să-și subordoneze voința și acțiunile colectivității. El trebuie să se integreze în social, mai precis în formele acestuia: familie, popor, națiune, societate, stat, să trăiască în aceste forme sociale și în primul

valorile familiei, pe un generos paternalism social, pe un cult al onoarei și patriotismului. Pe de altă parte, o stângă ieșită din Revoluție, republicană, egalitaristă, dornică de schimbări sociale radicale, liberală, laică și raționalistă.

Dacă trecem acum la perspectiva contemporană, ceea ce deosebește astăzi fundamental viziunea “de stânga” de cea “de dreapta” este modul în care se stabilește o ierarhie de valoare între individual și social. Din punctul de vedere al “dreptei”, individualul și în particular individul este factorul hotărâtor al acțiunii sociale, elementul dinamic și creator, demiurgul și în același timp propriul său arhitect, cel care intermediază trecerea de la posibil la act a energiei naturii, societății și ale omului, și în același timp cauza și finalitatea oricăror manifestări umane.

A împinge până la ultimele sale consecințe o asemenea perspectivă asupra individului duce fără îndoială

rând devotându-se lor. Astfel se ajunge la elaborarea unui sistem etic care are la bază colectivismul, adică determinarea individului prin relațiile sociale în care acesta este angrenat. Acest sistem preconizează solidaritatea socială, devotamentul nelimitat față de colectivitate și recunoașterea priorității intereselor de grup.

De la aceste repere esențiale ale dihotomiei “dreapta-stânga” pe care le reprezintă individualismul și colectivismul se desprind și se înlanțuie o serie întreagă de caractere definitorii pentru cele două concepte. Înainte de a continua analiza, trebuie să facem însă și observația că cele două noțiuni nu trebuie absolutizate și că există o multitudine de conotații și nuanțe care le complinesc. Întâlnim astfel între dreapta și stânga și un centru, un zenit, în jurul căruia se extind în evantai, idei, principii, credințe de la centru stânga sau dreapta, până la extrema stângă sau dreaptă și chiar un punct (un nadir) în care aceste extreme se reîntâlnesc în polul opus.

Evaluând în continuare caracterile stângii, observăm că aceasta crede în progresul înfăptuit prin transformări economice și politice, militează pentru mai multă justiție socială, cere egalitatea în fața legilor și a șanselor, de pornire în viață, își exprimă încrederea în realizarea unei lumi mai bune și mai umane. Stânga crede în perfectibilitatea omului, nu se teme de ruptura cu trecutul și nu are pentru el regrete sau nostalgii. Ea reprezintă optimismul social și istoric și este orientată cu privire mereu înspre viitor. Prin modul în care abordează evoluția socială, stânga moderată se declară reformistă, preconizând o tranziție graduală lentă, în etape, fără convulsii sociale majore, o politică a pașilor mici, prin adaptări succesive la dinamica evenimentelor.

Extrema stângă însă proclamă ca singură modalitate eficientă a schimbării sociale - revoluția, adică acea acțiune care trebuie să sfărâme complet edificiul social existent și înlocuindu-l cu unul în întregime nou, prin oameni, instituții și idei, să aducă un plus de progres economic și social. Revoluția ambiționează să rezolve o criză gravă a societății, în care se impune o schimbare radicală, dar care de multe ori aruncă societatea în necunoscutul unor experimente construite pe ipoteze idealist-utopice.

Din aceste motive, dreapta denunță revoluțiile ca purtătoare de idealuri himerice care nu numai că nu aduc realmente noul și progresul, ci dimpotrivă, împotmolind societatea în anarhie, dezordine, corupție și disperare fac posibilă revenirea structurilor vechi în forme și mai degradate și mai malefice. De aceea dreapta se teme în general de schimbare, e sceptică cu privire la posibilitățile reale de ameliorare a societății, este conservatoare și păstrătoare a obiceiurilor și tradițiilor pe care le consideră achiziții ale experienței și înțelepciunii umane acumulate în secole de continuitate istorică. Deși sceptică cu privire la natura umană, dreapta acceptă posibilitatea unui progres dar îl localizează în primul rând în progresul moral realizat prin educație și cultură.

Sub influența raționalismului iluminist și a contractualismului lui Rousseau, stânga progresistă își manifestă convingerea că societatea umană trebuie să depășească stadiul unei evoluții naturale și prin lumina rațiunii să-și faurească un nou destin. Prin vocația raționalizării vieții, stânga devine vizionară, prospectivă, utopică.

Dar nici dreapta nu neagă total evoluția, ea o abordează însă de pe o altă perspectivă și istorică, pe cea a unei concepții organiciste și istorice a corpului social. Dacă stânga este cel puțin inițial, puternic influențată de raționalismul iluminist francez, dreapta la rândul ei este atârșată mai degrabă de romantismul german, iar prin Volkgeistul herderian ea vede un “suflet al poporului” subiacent întregii fenomenologii sociale.

Nicolae IONESCU-GALBEN

“Stânga-dreapta” în terminologia politică (I)

Nu este zi în care deschizând un ziar, o publicație, un post de radio sau televiziune să nu fii asaltat de aprecierile ziariștilor sau comentatorilor privind poziția “de dreapta” sau “de stânga” a uneia sau alteia dintre formațiunile politice sau a liderilor acestora. Se poate aprecia chiar folosirea excesivă sau abuzivă a acestor termeni care pentru foarte mulți neinițiți devine o obsesie. Și aceasta cu atât mai mult cu cât accepțiunile și conotațiile din jurul acestor concepte nu sunt niciodată explicite. Această confuzie terminologică este amplificată și prin existența unei multitudini de interpretări, unele de-a dreptul contradictorii pentru o aceeași stare de fapt. Trebuie luată în considerare și marea doză de subiectivism a analiștilor privind situarea lor față de o poziție sau alta.

Dar poate principala dificultate a conceptualizării termenilor de “stânga-dreapta” constă în absența criteriului etimologic necesar pentru definirea lor. Dictionarul limbii române moderne (1958) indică la (loc. adj.) “de dreapta” = reacționar iar (loc. adj.) “de stânga” = apropiat de mișcarea muncitorească, partizan al politici revoluționare.

De aceea, pentru a depăși acest descurajant simplism marxist și pentru a pătrunde esența acestor concepte, nu ne rămâne decât o abordare pe baza criteriului istoric de formare și evoluție semantică a lor.

La 5 mai 1789 se deschidea în Franța prima sesiune a Statelor Generale în sala Micilor petreceri de la Versailles în fața lui Ludovic al XVI-lea, au luat loc în dreapta sa cei 170 de nobili ai regatului și cei 291 reprezentanți ai clerului, iar în stânga suveranului cei 578 de deputați aleși ai “stării a treia” (le tiers état) formată din burghezia comercială și industrială, liber profesioniști (mai ales avocați, meseriași, reprezentanți ai țărănilor). Din această așezare a stărilor în stânga și în dreapta regelui, iar ulterior a președintelui Adunării și din ideile, aspirațiile și interesele pe care fiecare din părți le reprezenta, a rezultat prima identificare politică a noțiunilor de “stânga” și “dreapta”, cu suportul ideologic specific respectivelor categorii sociale. Dreapta era reprezentată de nobilime și de marele cler și își manifesta opțiunile monarhiste, conservatoare, tradiționaliste, legitimize și elitiste. Stânga era formată din burghezie și intelectualitatea iluministă a secolului al XVIII-lea, la care s-a mai alăturat și o parte a clerului mărunt parohial (ca de exemplu celebrul abate Henri Grégoire - episcop de Blois 1750-1831) precum și unele elemente sărăcite și resentimentare ale nobilimii, între care o figură deosebită făcea percutantul orator al Adunării constituționale, contele Mirabeau (1749-1791). Stânga milita la început pentru o monarhie constituțională, dar ulterior dezamăgită de comportarea regelui, pentru republică, pentru o Declarație a drepturilor omului și ale cetățeanului, pentru egalitate și desființarea tuturor privilegiilor nobiliare și clericale, în primul rând cele

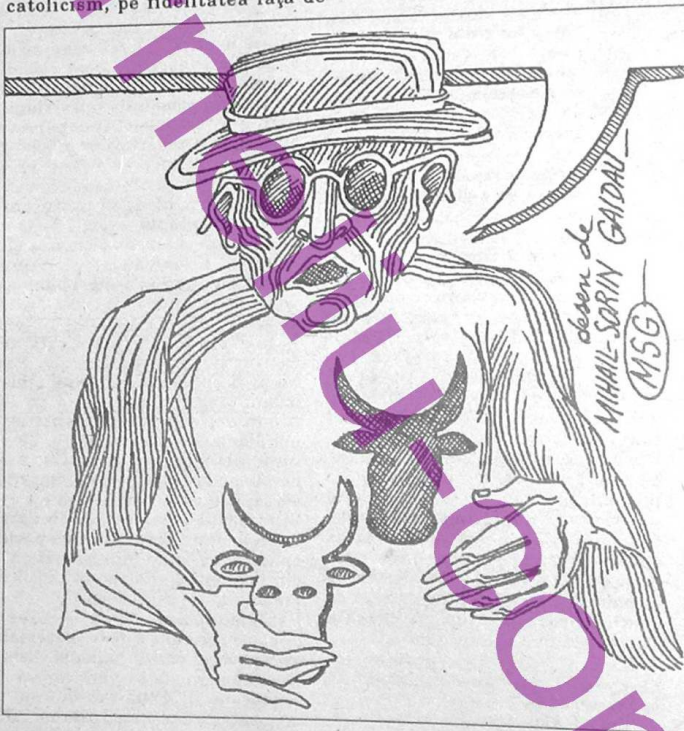
fiscale, pentru consfințirea dreptului de proprietate și a libertăților economice și comerciale, ca și a libertății presei, toate aceste revendicări redactate în cadrul unei constituții aprobate prin votul popular.

Acesta a fost debutul stângii și al dreptei în cadrul Revoluției franceze, cunoscând pe parcursul derulării ei radicalizări ale pozițiilor și evoluții spectaculoase dintr-o parte în alta a eșichierului politic.

Aceste evoluții au marcat de altfel viața politică franceză în întreg secolul XIX, culminând cu celebra afacere Dreyfus. Pe de o parte, o dreaptă monarhistă, conservatoare și elitistă care își fundamenta legitimitatea pe tradiție și virtuțile nobiliare, pe credința ferventă în catolicism, pe fidelitatea față de

și la o poziție etică aparte. Individualismul radical, împins la extrem pe terenul moral, pe care, la un pol se instalează un egocentrism acapă-lator, rapace și hedonist, iar la celălalt, o conștiință dominată de ego-latria supraomului.

Pentru viziunea de stânga, dimpotrivă, socialul este factorul determinant, iar individul nu este decât rezultatul influențelor acestuia. Individul se poate defini și realiza doar în social și prin social, și în consecință el trebuie să-și subordoneze voința și acțiunile colectivității. El trebuie să se integreze în social, mai precis în formele acestuia: familie, popor, națiune, societate, stat, să trăiască în aceste forme sociale și în primul

valorile familiei, pe un generos paternalism social, pe un cult al onoarei și patriotismului. Pe de altă parte, o stângă ieșită din Revoluție, republicană, egalitaristă, dornică de schimbări sociale radicale, liberală, laică și raționalistă.

Dacă trecem acum la perspectiva contemporană, ceea ce deosebește astăzi fundamental viziunea “de stânga” de cea “de dreapta” este modul în care se stabilește o ierarhie de valoare între individual și social. Din punctul de vedere al “dreptei”, individul și în particular individul este factorul hotărâtor al acțiunii sociale, elementul dinamic și creator, demiurgul și în același timp propriul său arhitect, cel care intermediază trecerea de la posibil la act a energiilor naturii, societății și ale omului, și în același timp cauza și finalitatea oricăror manifestări umane.

A împinge până la ultimele sale consecințe o asemenea perspectivă asupra individului duce fără îndoială

rând devotându-se lor. Astfel se ajunge la elaborarea unui sistem etic care are la bază colectivismul, adică determinarea individului prin relațiile sociale în care acesta este angrenat. Acest sistem preconizează solidaritatea socială, devotamentul nelimitat față de colectivitate și recunoașterea priorității intereselor de grup.

De la aceste repere esențiale ale dihotomiei “dreapta-stânga” pe care le reprezintă individualismul și colectivismul se desprind și se înfruntă o serie întreagă de caractere definitorii pentru cele două concepte. Înainte de a continua analiza, trebuie să facem însă și observația că cele două noțiuni nu trebuie absolutizate și că există o multitudine de conotații și nuanțe care le complinesc. Întâlnim astfel între dreapta și stânga și un centru, un zenit, în jurul căruia se extind în evantai, idei, principii, credințe de la centru stânga sau dreapta, până la extrema stângă sau dreapta și chiar un punct (un nadir) în care aceste extreme se reîntâlneau.

Evaluând în continuare caracterele stângii, observăm că aceasta crede în progresul înfăptuit prin transformări economice și politice, militează pentru mai multă justiție socială, cere desființarea oricăror privilegii, egalitatea în fața legilor și a șanselor de pornire în viață, își exprimă încrederea în realizarea unei lumi mai bune și mai umane. Stânga crede în perfectibilitatea omului, nu se teme de ruptura cu trecutul și nu are pentru el regrete sau nostalgii. Ea reprezintă optimismul social și istoric și este orientată cu privirea mereu înspre viitor. Prin modul în care abordează evoluția socială, stânga moderată se declară reformistă, preconizând o tranziție graduală lentă, în etape, fără convulsii sociale majore, o politică a pașilor mici, prin adaptări succesive la dinamica evenimentelor.

Extrema stângă însă proclamă ca singură modalitate eficientă a schimbării sociale - revoluția, adică acea acțiune care trebuie să sfârșească complet edificiul social existent și înlocuindu-l cu unul în întregime nou, prin oameni, instituții și idei, să aducă un plus de progres economic și social. Revoluția ambițioasă să rezolve o criză gravă a societății, în care se impune o schimbare radicală, dar care de multe ori aruncă societatea în necunoscutul unor experimente construite pe ipoteze idealist-utopice.

Din aceste motive, dreapta denunță revoluțiile ca purtătoare de idealuri himerice care nu numai că nu aduc realmente noul și progresul, ci dimpotrivă, împotmolind societatea în anarhie, dezordine, corupție și disperare fac posibilă revenirea structurilor vechi în forme și mai degradate și mai malefice. De aceea dreapta se teme în general de schimbare, e sceptică cu privire la posibilitățile reale de ameliorare a societății, este conservatoare și păstrătoare obiceiturilor și tradițiilor pe care le consideră achiziții ale experienței și înțelepciunii umane acumulate în secole de continuitate istorică. Deși sceptică cu privire la natura umană, dreapta acceptă posibilitatea unui progres dar îl localizează în primul rând în progresul moral realizat prin educație și cultură.

Sub influența raționalismului iluminist și a contractualismului lui Rousseau, stânga progresistă își manifestă convingerea că societatea umană trebuie să depășească stadiul unei evoluții naturale și prin lumina rațiunii să-și faurească un nou destin. Prin vocația raționalizării vieții, stânga devine vizionară, prospectivă, utopică.

Dar nici dreapta nu negă total evoluția, ea o abordează însă de pe o altă perspectivă și istorică și este deopotrivă optimistă și pesimistă. Dacă stânga este, cel puțin inițial, puternic influențată de raționalismul iluminist francez, dreapta la rândul ei este atârșată mai degrabă de romantismul german, iar prin Volksgesultul herderian ea vede un “suflul al poporului”, subiacent întregii fenomenologii sociale.

Nicolae IONESCU-GALBEN

Mărturia lui Pavel Chihaia

Destinele derulate de totalitarism ale oamenilor de literă prezintă în genere caracteristica unei expresii de o mare cruză. În definitiv, autorii în bună măsură nu au putut evita această noaptea a compromisului, apăsătoare pentru frângele ireversibile. Scriitorul este un jet purificator, prin realitatea morală, într-o lume a ideologiei, printr-o substanță de literatură (concrete) (revocabilă) a literaturii într-o lume care a înălțat minciuna la rang de dogmă. Imposturi propagandistice și servitute situată în aera ei le opune oglinda în care acestea se răsfrâng în grotescul lor natural, în care, alături, existențele victimizate apar cu rănile lor sângere, cu chipurile lor stigmatizate de ideologiile nefăptuite, în veci mustrătoare. Iată o explicație elocventă pe care o înscris în fruntea uneia din cărțile sale, apărute recent la Institutul European din Iași, Pavel Chihaia: "În legătură cu titlul cărții *Treptele nedesăvârșirii*, el prezintă o contradicție în termeni, deoarece *"Treptele"* îndeamnă să gândești la o înălțare către culmi, către realizări - asemănătoare scării în spirală, simbol pe fruntea meditației - înțelesului - lui Brambrant - în care viața interioară și opera își corespund. În cazul de față, *"nedesăvârșirea"*, cel de al doilea termen al sintagmei, are în vedere doar modestia înfăptuirilor celor ce au cunoscut prigoana și marginalizarea, celor care își măsoară distanța dintre idealuri și înfăptuiri, privind însă fără

regrete luminosul itinerar al vieții lor interioare".

Dramaturg, prozator, istoric de neam, Pavel Chihaia este unul din exponenții de seamă ai "generației războiului", numită și, prin extrapolarea unei formule a Gertrudei Stein, "generația pierdută". Marile proiecte ale tinereții sale s-au spulberat în din organizația anticomunistă Mihai Eminescu, alături de prelatul catolic Vladimir Streinu, Șerban Cioculescu, Teohar Mihadaș, Dinu Pillat, Gheorghiș și Lucia Fratosteanu. Dat afară din slujbă, din cauza simpatiilor sale nevoit să-și câștige existența ca zidar, caloriferist, figurant la teatru. Deși e istoria artei, iar în 1978 cere azil umbrelor "nedesăvârșirii" pe care asternut cu generozitate peste cei ce nu i s-au subordonat. O probă individualului menționat (nuvele, o piesă de teatru, corespondență, pagini de jurnal, evocări), sugerând fragmentele directă ne este dată de textele cele mai vii ale acestuia, în felul unei stenogramme a unui discurs existențial, alcătuite din epistole și însemnări zilnice. Ele stau sub semnul acelei sincerități și realități de care, la scară națională, am început a ne dezobișnui,

de care avem trebuință pentru a ne recompuce memoria istorică. Și, evident, în primul rând, pentru a ne controla, hic et nunc, propria ținută morală. Câteva spicuri credem că vor fi edificatoare.

Tânărul și ardentul intelectual se confruntă cu o mizerie dură, dizolvantă. Abia are puterea a întoarce consemnarea ei într-un vag umor: "Un spectacol contramandat, deci nici un *Jeu astăzi*. Chenzina de la (teatrul) Tineretului, 145 lei și mie fmi trebuie cel puțin 300, să plătesc impozitul și să trăiesc până la 15 mai. Obesii de bani, proză fără sfârșit, ca dintr-un roman foileton de proastă calitate". Un soi de reportaj neoficial fixează aspecte ale mediului muncitoresc, aflate la antipodul sărbătorilor măsuri. Iată atmosfera de pe un șantier al "construcției socialiste", condus de un zbir, sub a cărui mână a avut nefericirea a se afla autorul, în chip de zidar: "Nicolae Stănescu avea obsesia închisorii (de drept comun) și invoca în orice împrejurare această sabie a lui Damocles care ne amenința pe toți în tot felul de circumstanțe, în primul rând a lucrului neefectuat. Soția era primadonă la operă și a traversat de vreo două ori șantierul cu o mină artificial-surzătoare, ca pe o scenă de teatru și toți gândeau la contrastul cu brutalitatea vulgară a soțului și la motivele care i-au alăturat". În timpul arestului, Pavel Chihaia are parte de un anchetator insolit: "Ceea ce m-a impresionat până la obsesie a fost

faptul că declarațiile mele erau notate de o femeie cu sarcină vizibilă, care aștepta venirea pe lume a unui copil. Mi s-a părut cu totul nepotrivită această jocosă profesie, cu venirea pe lume a unui nou suflet (care acum trebuie să aibă în jur de 40 de ani)".

Impresionante relații au ca obiect figurile unor scriitori cunoscuți. Dimitrie Stelaru "agonizează" în epoca stalinistă, deoarece a refuzat "a-și părăsi ființa pentru a trece în altă", bardul Noptil genului a lucrat în portul Constanța ca hamal, drept care "pielea fi sângera și i se infestase de frecatul sacilor de ciment". Întâmpinat cu vorbele "Hristos a înviat", Stelaru, "măcinat și risipit" de dificultăți, răspunde memorabil: "Eu n-am înviat". Regretele afișate, cu prilejul sfârșitului său prematur, de către unii confrăți, au fost tardive: "Mulți din cei care l-au lăudat, în necrologice diti-rambice cu prilejul morții sale, și ele nu au fost puține - fmi amintesc de tonul solemn și apodictic al unui stalinist pocăit care și-a mărturisit regretul în colțul din dreapta sus al revistei *Contemporanul* - nu l-au ajutat în nici un fel câtă vreme a trăit". Neîndoiroase atroce a fost tratamentul aplicat altor doi poeți, dintre care unul poate fi trecut pe lista crimelor Gulagului băștină: "Poetul clujean Teohar Mihadaș, pe care am avut prilejul să îl cunosc încă din facultate, fiind prins ducând un pachet de medicamente luptătorilor anticomuniști din munți, a primit opt ani de închisoare, pe care i-a ispășit până la ultimul, întâlnindu-și, la ieșire, copiii mari și soția lăsată pe drumuri. Tonegaru, care fi transmisese pachetul, a fost condamnat la doi ani, cu toate eforturile părinților lui de a-l salva. Pentru sănătatea subredă a lui Constantin Tonegaru, această pedeapsă nedreaptă a echivalat la o condamnare la moarte".

In cuprinsul unei scrisori adresate lui Theodor Ionescu, Pavel Chihaia declară: "Ce vreau, după atâția ani de inactivitate e greu să scriu ca Flaubert". Sub dezolarea cochetă, autoironică, se ascunde înfricoșătorul spectru al "nedesăvârșirii" provocate politic, echivalente, pentru un intelectual, cu o moarte vie. Cine răspunde de asasinarea, netrecută în nici un catastif, a virtualităților, a ceea ce, în domeniul creației, trebuind să fie, n-a fost?

Anca ROTESCU

Gheorghe GRIGURCU

Universul strâmt al Cumetrelor canadiene

Abordată într-un registru aparent comic, împrejurarea dezvăluie dramele fiecăreia dintre cele cincisprezece femei, vorbește despre alienarea și frustrările unei întregi generații, crescute în automatismele și mentalitățile închistătoare ale periferiei Quebecului.

Prezența "Cumetrelor" în București dă șansa teatrului Odeon de a le distribui pe aproape toate actrițele trupei într-un singur spectacol. Acestea profită de ocazie și răspund la unison cerințelor personajului colectiv, care trece gradat de la politețea prefăcută la denigrare, denunț și ură. Este o dezlănțuire de umori ce nu mai are nimic comun cu bârfele și trănecneala de la începutul piesei, pe care ele știu să o potențeze într-un joc de ansamblu echilibrat și sugestiv. În rostirea lor, limbajul prea puțin academic al personajelor este firesc lipsit de orice urmă de vulgaritate.

Dar cumetrele își au fiecare viața lor, propria existență sordidă sau dramă interioară. De sufletele încărcate de nerealizări, modificate de neputințe și false valori, se apropie cu înțelegere și duioșie Adriana Trandafir, Anca Neculce, Liana Mărgineanu și Dorina Lazăr. Alături de ele, Tamara Bucuceanu este greu de recunoscut într-un excepțional rol de compoziție. Bătrânei invalide de 94 de ani, interpretarea sa fi dă savoare și profunzime, dimensiuni tragice și comice deopotrivă.

Performanțele actricești și mișcarea scenică, concepută de Raluca Ianegic, evidențiază structura piesei, construită pe conversație ușoară și dialog adevărat, pe corurile personajului colectiv și monoloagele relevante ale eroinelor. Dacă la acestea adăugăm scenografia

funcțională cu trimiteri directe la mediul nevoias al suburbiilor realizată de Irina Solomon și Dragoș Buhagiar, putem afirma că sarcina regizorului a fost destul de ușoară. Trebuie să recunoaștem, însă, că Petre Bokor a orchestrat cu dibăcie acest spectacol în care râsul este plâns și comedia dramă.

Prezentată cu sprijinul generos al Ambasadei Canadei la București, această premieră aduce în fața publicului românesc un dramaturg remarcabil al ultimelor două decenii și piesa sa ce a cucerit deja cele mai importante scene ale teatrelor din toată lumea.

Anca ROTESCU

Gheorghe GRIGURCU

"Greșeli" și GREȘELI - sau "paiul" și BÂRNA

Intre greșelile de exprimare (orală sau scrisă) și cele de tipar există o deosebire evidentă, pe care orice om de bună-credință o sesizează ca atare. Ex.: Formularea "Funcție de scopul urmărit", în loc de "ÎN FUNCȚIE DE scopul urmărit" constituie o greșală (mare) de exprimare. La rândul ei, scrierea prescurtată a lui FOARTE, prin "F", poate fi considerată drept greșală (mică).

grafică, nicidecum de exprimare! Deși, când în fața numelui cuiva apar prescurtările "Dr." (doctor), "Ing." (inginer), "Acad." (academician), "Prof" (profesor) etc. nu se mai consideră greșală! Cu atât mai puțin pot fi categorisite "contravenții la exprimarea corectă" acele inerente greșeli de tipar: ca: "Universitate" (universitate), "Miora" (Mioara), "Foța" (forța) etc., etc. de care numai cineva rău-intenționat se "agată" pentru a critica, cu orice preț, o publicație "incomodă".

Este locul să reamintesc un lucru (pe care îl credeam cunoscut de toată

lumea), și anume că articolele, emisiunile etc. dedicate limbii naționale trebuie să se ocupe de problemele unei cât mai corecte exprimări, nicidecum de greșelile de... tipar! Cu atât mai puțin când unei publicații "incriminate" nu i s-a găsit decât O SINGURĂ greșală (de tipar) în timp de instituția "incriminatoare" comite zilnic greșeli de tot felul, nu numai de "tipar" (adică "dactilo-ti-trare"), ci și de exprimare!

Precizez că instituția care, prin "Povestea vorbii", vede doar "paiul" din ochiul publicației noastre (nu și bârna din propriul său ochi) se numește Televiziune!

Prof. Gh. CONSTANTIN

P. S.: Recent, la serialul "Salvați de clopoțel", se titra la un moment dat: "Un câine a PĂRUT în fața masini" (în loc de "a APĂRUT"), iar la "DALLAS": "Nu cred că fi auzit" (în loc de "Să fi auzit"). Este clar că acestea n-au fost greșeli de exprimare, ci doar de "tipar" (dactilografiere)!

Poluarea catastrofală a Mării Negre și navigația prin strâmători influențează evoluția politică din zonă

Regiunea cunoscută pe vremea romanilor drept Pontul Euxin, iar mai târziu, până la declanșarea primului război mondial, ca principală componentă a așa-numitei chestiuni orientale, nu este alta decât actuala zonă a Mării Negre, aflată astăzi în atenția analiștilor politici. Evocată încă din antichitate de poetul latin Ovidiu și istoricul grec Herodot, Marea Neagră mai era în urmă cu vreo patru decenii un loc agreat de turiști. Însă datorită măsurilor precare de protecție din perioada nefastă a economiei comuniste, starea ei s-a deteriorat catastrofal, fiind infestată cu substanțe poluante revărsate cu miile de tone din toate părțile. O mare murdară aflată în plină agonie, situată în centrul enormelor transformări politice și economice ale lumii postcomuniste. O mare aproape închisă, devenită un fel de anexă a complexelor industriale ale țărilor riverane, cu cele peste 150 de milioane de locuitori: Ucraina, Rusia, Georgia, Turcia, Bulgaria și România.

Problema curățirii Mării Negre se află, în sfârșit, în atenția forurilor de specialitate din toate statele riverane și câteva altele din zonă. Statisticile ne oferă astăzi cifre alarmante din punct de vedere ecologic. Deșeurile, tărmurile mării au fost atât de infectate de deșeurile, încât acestea au fost acoperite de pești morți pe lungimea mai multor kilometri. Din cele 26 de specii de pești care trăiau până nu de mult în Marea Neagră, au mai rămas doar 5. Dacă în urmă cu

câțiva ani pescarii români prindeau 700 de mii tone de pește pe an, în 1993 au reușit să pescuiească doar 100 de mii. Numărul delinilor a scăzut de cinci ori, iar focile și așa puține la număr au dispărut cu totul. Apoi, numeroase specii de stridii și scoici nu se mai găsesc, tot datorită deșeurilor industriale revărsate

îndeosebi din Nipru, Don și Dunăre. S-a semnalat faptul că și după ce statele riverane au căzut de acord să înființeze un institut de protecție a mediului înconjurător, sub egida Națiunilor Unite, cu sediul la Istanbul, în Ucraina, mai exact la Odesa, a început construirea unui nou terminal petrolifer, care nu are în componență nici un fel de instalație de tratare a deșeurilor, acestea fiind deversate direct în mare. Iar în Turcia, tot în mare sunt aruncate apele poluate și deșeurile sanitare ale metropolei din Bosfor, a cărei populație, mereu în creștere, tinde să bată spre 9 milioane de locuitori.

Cele 300 de râuri și fluvii care ar trebui să împropăzeze Marea Neagră nu fac altceva decât să contribuie și mai mult la poluarea ei, aducând permanent

un concentrat de mare toxicitate, sub forma deșeurilor industriale. Numai în forma deșeurilor industriale opt țări cazul Dunării, care străbate opt țări europene, s-a constatat că acestea deversează anual reziduuri toxice diverse, ce cuprind: 60 de mii tone de fosfor, 4.500 tone de plumb, 900 tone de mercur, 340.000 tone de azot, 1.000 tone de crom și peste 50.000 tone de petrol. Toate aceste deșeurile contribuie la actuala situație dramatică a Mării Negre, pentru a cărei curățire, după cum susțin specialiștii, ar necesita miliarde de dolari, despre care nu se știe cine și când ar putea să le investească. Autoritățile rusești susțin în principiu cauza de soluționare ecologică a Mării Negre, dar în fapt nimic nu se înțelege că va răspunde nevoilor comune.

De protecția mediului înconjurător se leagă, în mare măsură, îndeosebi pentru Turcia și evoluția politică din zonă. Motivele sunt multiple: numeroase nave rusești abandonate sau eșuate în apele altor state riverane (cum e și cazul navei

"Rostock" eșuată în apele românești ale brațului Sulina); coliziunea de acum câteva luni a două vapoare în mijlocul Bosforului, soldată cu moartea a 30 de marinari și o poluare de mari proporții; traficul maritim crescând prin strâmători, în medie 60 de nave de mare tonaj pe zi, dintre care unele transportă materii toxice și chiar deșeurii nucleare. Autoritățile turcești au anunțat oficial întărirea măsurilor de control, iar teza Turciei asupra strâmtoarelor permite limite modului în care mai ales Rusia încalcă regulile de protecție a mediului. Îndeosebi acum, când s-au înmulțit vapoarele care transportă marfă de contrabandă, inclusiv arme, între porturile foste sovietice și Orientul Mijlociu.

Măsurile inițiate de Turcia, motivate de considerente ecologice, au de fapt un substrat politic. E limpede că Turcia încearcă să profite de pe urma destrămării dominației sovietice în Asia Centrală și Caucaz, dorind să țină în frâu circulația vaselor rusești în strâmători. La aceasta se adaugă și oferta Turciei făcută recent, privind furnizarea unui contingent forței de pace O.N.U., nu doar în Bosnia, ci și în Caucaz, în partea răsăriteană a Mării Negre. Acolo unde sunt deja prezente trupe rusești.

Stelian IONESCU

A fost lalta. A fost Malta! Dar acum?!

Dincolo de amabilitățile diplomatice

În 1945 la Ialta, pe teritoriul URSS, marii lumii de atunci au hotărât pentru multă vreme, prea multă, soarta europenilor. Atunci, de fapt, BINELE și RAUL au definit în mod nefirec al alianță concretizată cu cinism de către Winston Churchill, doi ani mai târziu, la Fulton în America, prin sintagma (sinistru) "Cortina de Fier". Ce a urmat știm din propria noastră experiență...

În decembrie 1989, cu deznădejdea disperatului, Mihail Gorbaciov, ultimul "țar sovietic", a încercat să salveze ce se mai putea salva, căutând să întârzie "ceasul istoriei". Mulți dintre observatorii politici au opinat că în timpul convorbirilor duse pe o vreme furtunoasă - ce caracter vor fi avut oare ele? - s-a ajuns la o nouă laltă. Este greu de afirmat acest lucru, certe sunt însă evoluțiile istorice ulterioare care au conștințit prăbușirea "sistemului colonial european sovietic" și chiar dezmembrarea (temporară?) a Imperiului.

Astăzi Rusia caută să își revină locul în consensul Marilor Puteri. Împotriva acestor

dorințe stau înseși racile societății ruse postcomuniste - inflație, degingoladă economică-socială, contradicții cu caracter etnic etc. - precum și voința Statelor Unite și a Comunității Europene de a conferi Rusiei lui Elfin locul cuvenit, cu respectul necesar datorat unui real echilibru de forțe pe plan continental și mondial. Din acest punct de vedere, politica Administrației Clinton apare drept realistă, sprâjinită energic de preocupul tututor celorlalte capitale europene occidentale.

Rusia și "Parteneriatul pentru Pace"

În accepția analiștilor politici, semnarea de către Rusia la Bruxelles a Parteneriatului pentru Pace intervine relativ târziu. Într-adevăr, diplomația moscovită s-a hotărât destul de greu să întreprindă acest demers politic, deoarece, probabil, Elfin și Kozirev au sperat până în ultima clipă în posibilitatea creării unei "breșe" între aliați care să permită Kremlinului să obțină condiții mai favorabile. Nu trebuie uitat faptul că numai în urmă cu câteva luni guvernanta rusă sublinia interesul special al Moscovei în așa-numita "vecinătate imediată", cu alte cuvinte, se reitera dorința menținerii sferei sale de influență. Ca să folosim o interjecție rusă cu caracter simbolic, "NIET", putem conchizi că de această dată Occidentul s-a manifestat, benefic pentru toți, cu fermitate în sensul generic acceptat de parteneriat egal, deci nediscriminatoriu. Două zile mai târziu, la 24 iunie, la Corfu, Boris Elfin, înaintea deschiderii summit-ului european, a semnat un acord de parteneriat cu Cei Doisprezece, care își reafirmă voința de a ajuta pe plan economic economia rusească aflată în plină degingoladă.

Ofensiva diplomatică americană

Bill Clinton se dovedește a fi unul dintre președinții americani preocupați de problemele europene luate în

ansamblul lor, căci la ora actuală, S.U.A. sunt principalul arbitru mondial. În acest context președintele american caută să liniștească temerile est europenilor - în special ale balticilor - în privința abandonării lor în brațele Moscovei. Întâlnirea de la Riga, ce a precedat vizita la Varșovia, a avut, mai mult decât probabil, cu președinții Letoniei, Lituaniei și Estoniei, scopul de a-i asigura de sprijinul Americii față de eventualele încercări ale Moscovei de a reingloba aceste state în sfera ei de influență. Washingtonul dorește crearea unui sistem de securitate viabil în această parte a lumii, fiind de neconceput un hiatus geografic între NATO, pe de o parte, și Rusia actuală, pe de alta. În acest sens gândesc și cabinetele europene occidentale care consideră că Rusia "nu poate să depășească vechile limite ale Uniunii Sovietice". Statele baltice, încorporate cu forța în 1940, act nerecunoscut vreadă de Marile Puteri, fac deci parte dintr-o Europă viitoare, liberă în viziunea actualiei administrații americane. O asemenea poziție este datatoare de speranțe pentru toți est-europenii postcomuniști, chiar dacă unii trag mereu cu ochiul spre Kremlin.

Guvernul de la Chișinău și Armata a 14-a

Recent, la Viena, unde se desfășoară o conferință internațională pentru securitate, ministrul de externe al Guvernului Republicii Moldova, dl. Diaconu, a făcut apel către CSE să participe la convorbirile pe care conducerea Moldovei le poartă cu Guvernul de la Kremlin, pentru retragerea Armatei a 14-a de pe teritoriul republicii moldovene. Până acum, în mod consecvent, Moscova a refuzat participarea unor terți în negocierile bilaterale duse cu Chișinăul. Dl. ministru Diaconu a insistat asupra poziției Moscovei, care condiționează retragerea Armatei a 14-a de soluționarea

La Napoli, în intrunirea G-7, Boris Elfin se prezintă ca invitat și nu ca membru, așa cum desigur a dorit-o. Este o ocazie pentru Bill Clinton să abordeze spinoasele probleme europene cu omologul rus. Bineînțeles, totul depinde nu numai de tactul diplomatic necesar - pe care îl posedă firește fiecare dintre cei doi lideri - ci și de "așii" pe care și unul și celălalt îi poartă cu ei în mână, urmând a-i pune pe masă la momentul oportun. Este de sperat că numărul cărților norocoase va fi de partea americană, faptul în sine fiind în folosul tuturor, inclusiv al Rusiei postcomuniste, astăzi amenințată de isteria jirinovskiană de factură kaghebiștă.

În ceea ce ne privește, este imperios necesar să privim mereu spre Vest, cu "soarele" moscovit în față, pentru că răspunsul pe care îl vor da guvernanții români depinde fericirea sau nenorocirea acestei națiuni plasate, din punct de vedere etnic și geografic, atât de singular. Aceasta, cu atât mai mult cu cât, dacă din punct de vedere geografic, de la Răsărit apare lumina, din proprie experiență știm că tot de acolo vine și Crivățul.

Stefan CALIGA

politico-administrativă a Republicii Moldova, în care Republica Nistruană ar urma să fie un stat federal. Ministrul de externe moldovean a declarat clar că această condiționare impusă de Moscova ar însemna amânarea "sine die" (până la calendele grecești) a retragerii din Tiraspol a Armatei a 14-a, cerând insistențios oficialităților internaționale să exercite presiuni asupra Kremlinului, pentru curățirea soluției moldovenesc de orice ciubotă moscovită.

George CARCALETEANU

Conceptul armoniei universale

De la Sinodul de la Niceea până la Stalin

Conceptul armoniei universale a fost formulat la Sinodul de la Niceea (325) și anume că Dumnezeu este Unul, Tatăl Adevărat, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor vii și neviate. Ulterior, filosoful care a intuit la un nivel superior unitatea dintre cosmos și sufletul omului a fost I. Kant (1724-1804): "Nimic nu mă impresionează mai mult decât cerul înstelat de deasupra mea și legea morală din mine". Leibniz (1646-1716) își exprima convingerea că lumea naturală și lumea morală se află într-o armonie ce ilustrează perfecțiunea creației lui Dumnezeu. La fel Kepler, în "Armonia lumii" își explicase crezul în splendida armonie universală. Însă pe parcursul istoriei gândirii omenești au apărut și alte viziuni asupra universului și asupra omului, date fiind realitățile lumii vii, ca și amănuntele vieții sociale a omenirii. Preluând concepția filosofului englez Hobbes că în sfera umană, ca și în sfera tuturor ființelor vii, există un război al tuturor contra tuturor, iluministul britanic, D. Hume (1711-1776) a ajuns la concluzia că omul este cel mai mare dușman al omului, concluzie rezultată din păcatele omenești ca ura, frauda, invidia,

calomnia, răzburarea, violența, războiul, nesățibilitatea. Desigur, există asemenea fenomene. Însă ele nu justifică aprecierea că ar fi caracteristici fundamentale definitorii, înscrise genetic omului, fatalmente, de la creația lui. Și totuși, K. Marx (1818-1883) a rămas definitiv și imuabil la ideea ipohondrică a lui că istoria umanității

este esențialmente istoria luptei de clasă, căreia numai un nou sistem social - economic, respectiv comunismul, îi poate pune capăt și poate aduce fericirea societății în general și omului în special.

Obeșediți paranoic de această concepție, Lenin și Stalin pecetluiesc dezastrul omenirii îndiguit pe conceptul dictaturii

proletariatului, în fapt, dictatura personală printr-un partid unic, pe întreaga planetă visată ca imperiu personal total. Toți cei îndocitinați până în măduva oaselor, pentru a se înscăuna în pârgurile de comandă ale dictaturii proletare comuniste, s-au străduit să și încorporeze teoria marxist-leninistă. Se știe că orice categorie se apără și luptă cu mijloacele ce-i sunt proprii: albina luptă cu acul, felinele luptă cu ghiarele și cu colții, omul de formație intelectual-patriarhală luptă cu arma cuvântului ziditor, iar comunismul luptă cu armele minciunii, înșenării, denigrării, ciomagului, arestărilor, torturii din închisori subpământene și chiar execuția în masă fără judecată. Astăzi când pagina erorilor comuniste, consemnând cel mai mare volum de atrocități împotriva speței umane, trece în domeniul istoriei, succesorii rămași, îmbrăcând piei de oaie, forțează regenerarea și restaurația comunistă măcar în măsura în care să le veșnicească scaunele acaparate, dacă, mai mult nu se poate în context european dat.

Pr. Pavel ZUZU

(Va urma)

În Leuven, Belgia, a apărut primul număr din Revista trimestrială *Perspective Etice*, pe care editorul - JOHAN VERSTRAETEN - o prezintă ca pe o inițiativă a Centrului pentru Etică Creștină, fondat cu cinci ani în urmă pe lângă Universitatea din Leuven, de către rectorul universității - R. DILLEMANS.

Scopul acestui centru și, implicit, al revistei este promovarea eticii aplicate din punct de vedere creștin, prin cooperarea interdisciplinară între eticieni și specialiști din diverse științe; conlucrarea interuniversitară între centrele etice de inspirație creștină; promovarea cooperării între centrele

Revista "ETHICAL PERSPECTIVES" din Belgia

europene de etică practică pentru asigurarea pătrunderii eticii de inspirație creștină în dezbaterile sociale moderne.

Revista se dorește a fi un forum pentru dialog transnațional; un mijloc de informare între domenii diverse, un prim pas spre constituirea Societății Europene de Etică Creștină.

Acest prim număr conține patru articole teoretice ample, bine documentate, precum și două materiale informative.

Liviu PETRINA

SPIRITUALITATE ȘI VALORI ROMÂNEȘTI

ROMFEST '94

25 - 28 AUGUST
LOS ANGELES, CALIFORNIA U.S.A.

Frați români

Romfest (Festivalul Românești) este o manifestare plenară a exilului românesc rămas credincios idealurilor creștine și naționale ale neamului.

Ei cheamă, din doi în doi ani, pe toți cei ce sunt preocupați de soarta țării să participe la această manifestare care cultivă atașamentul față de valorile românești, deșenează violența, falsă cultura comunistă, dezinformarea.

Romfestul cultivă cu consecvență ideile de unitate și conștiință națională, idei care preocupă adevărata opinie publică românească și afirmate din nou în rezoluția simpozionului de la Paris, din Mai 1994.

Există mulți oameni de valoare în țară ca și în exil care fac cinste numelui de român. Romfestul are menirea de a prileji, nu numai exprimarea gândurilor și valorilor culturale, științifice, religioase și politice, cât și crearea unui cadru de apropiere dintre românii din țară și cei din exil, care altfel, separați prin distanțe și obligații profesionale, nu s-ar putea întâlni decât accidental sau deloc. În acest fel, solidaritatea noastră crește, ne recunoaștem ca frați și fi ai națiunii, cu un destin comun, inseparabil legat de destinul țării, alături de care suferim, plângem și ne bucurăm.

Possibilitatea întâlnirii românilor din exil cu cei din țară, care sunt angajați plenar în lupta grea pentru clădirea unei Românii moderne și democratice, dă un sens mai profund festivalului românesc-Romfest.

Romfest '94 cheamă la această întâlnire pe toți cei ce simt creștințe și românețe. Neamul și națiunea nu sunt noțiuni perimate, ci entități eterne. Ca neamuri vom fi judecați, cum spune Sf. Apostol Pavel, fiecare la rândul cetii lui.

Romfest '94 se va desfășura în zilele de 25-28 august 1994, la Los Angeles, California-SUA.

Preot Gh. Calciu,
Președintele Comitetului Internațional Romfest

Arch. Dan Păun,
Secretar

La Ploiești a avut loc întrunirea Comitetului Național al TUNTC

Sâmbătă 9 iulie 1994, a avut loc la Ploiești întrunirea Comitetului Național al TUNTC.

Locul întâlnirii nu a fost ales întâmplător având în vedere că organizația PNTCD Prahova este una dintre cele mai puternice din țară.

Acest comitet național a avut ca scop discutarea principalelor obiective ale activității în perioada de vacanță, precum și a acțiunilor premergătoare începutului anului universitar.

Studentii s-au bucurat și de prezența agreabilă a domnului deputat de Prahova, Mircea Munteanu, a cărui contribuție a avut un rol determinant în organizarea cu succes a acestei întruniri.

După ce a fost dezbătută acti-

vitătea biroului național și a centrelor universitare participante s-au abordat și stabilit direcții de acțiune concretă cu privire la: poziția TUNTC față de Legea învățământului și modalități de propagandă în mediul universitar și pe tot teritoriul țării. S-au discutat de asemenea problemele organizatorice și evoluția relațiilor internaționale ale TUNTC.

În cursul dezbaterilor a avut loc o pauză pe durata căreia membrii Biroului Național TUNTC împreună cu dl. deputat Mircea Munteanu au făcut declarații presei, care a dat dovadă de un real interes față de această manifestare.

Marius BOSTAN

A auzit dl Surdu vocea rațiunii?

A tunci când "au scos" din urne cele 5 locuri de senator pentru Partidul Democrat Agrar din România, nici cei ce au făcut-o și nici cei ce au comandat nu s-au așteptat la vreo surpriză din partea promovaților la corigență. Dovadă: s-au menținut reprezentanții în toate locurile unde se găseau. Iar la structurile lor de partid nu s-a umblat de fel. Era pe de o parte mai avantajos să iei foc cu mâna altuia.

Pe parcurs însă, copiii neascultători a dat semne de insubordonare, temperate cu promptitudine și urmate de reveniri în rânduri. Numai că socotind că ascultarea sa merită mai mult, a început să aibă pretenții, să emită păreri și critici într-un domeniu unde considera că deține sumum-ul competenței. Neglijând în elanul revoluționar rezultatele lungii perioade în care a fost tartorul acestui mult disputat sector: agricultura. Ei nu au căpătat însă nimic, iar cei 21 de directori județeni (era să scriu secretari) cu agricultura trebuiau să execute ordinele venite de la centru, incompetente sau chiar rău intenționate în opinia partidului lor. În plus, gafele guvernului s-au înmulțit și continuau zi de zi în timp ce alianța cu PUNR-ul în cadrul faimosului B.U.N. le-a sporit bruma de curaj pe care o aveau decidându-se să dea lovitură: să depună o

moțiune de cenzură. Cum s-a luat această hotărâre și în ce condiții nu mai are importanță. În tabăra obediților la început a fost nedumerire. Nu puteau realiza o asemenea "trădare". Când s-au dezmeticit, sentimentul a fost de furie. Dar s-au gândit că e mai bine să fie stăpânită, ca exprimare. Asta neimpiedicând să reapeară ca prin farmec lucruri pe care toată lumea părea că le uitase. Că în timpul domniei totale pedeariste, la agricultură s-a cheltuit multă valută pentru a "se importa grâu în loc de curele de transmisie pentru utilaje", precum și alte performanțe similare. Apoi "remember"-ul a ecranat o serie de agoniseli ale agrarienilor. Printre ei și președintele cu o moșie lângă Iași și câteva apropiatii în Capitală; făcute din leață, ne-a asigurat un vicepreședinte PDSR. Asociația de idei a continuat cu anunțul-semnal foarte clar că PDAR fiindcă este partid de opoziție - va fi tratat corespunzător, iar președintele partidului Cotrocenilor s-a simțit dator să mai completeze că îngăduința arătată în mediul rural foștilor colegi de majoritate parlamentară, a luat sfârșit. Că doar "baza electoratului nostru" se află la țară, a enunțat dl. Năstase.

Deși mașinăria de vot proiliesciană nu s-a gripat din cauza "revoltei în genunchi" din Alea Alexandru, fără să dea măcar rateuri, dirijorii utilajului nu au digerat încă tentativa de sabotare. Au reînnoit integral avertismentele, prima țintă atinsă fiind cea mai sus situată, secretarul de stat din Ministerul Agriculturii: Constantin Antohi. Loviturile din pieziș și din alte părți, iar efectele nu pot fi evaluate. Este ce a fost nevoit să recunoască și dl. Surdu, estimând că "cei mai slabi de înger" vor pleca; în locul lor vor veni alții. Decamdată, în fața organelor centrale ale partidului, nimeni nu a spus că va pleca.

Până una-alta, însă, chiar cu aceste "jurăminte" de credință președintele agrarienilor riscă să rămână fără partid. Risc pe care colegul din B.U.N. nu îl traversează. Când merge prea departe și vede lumina de stop, face calea întoarsă. Nu-i vorbă, că firele Caritasului sunt mai tari decât un lant (antiderapant).

Ioan FRÂNCU

Cu Vartan Arachelian despre televiziune, despre putere și opoziție și despre multe altele... (II)

(Urmare din pag. 11)

Mă "măram", ca să-i creez rampă de lansare a răspunsului.

Decizia suspendării postului era anunțată încă din proiectul de lege. Se știa că programul doi va fi în exclusivitate al TVR. Deci trebuiau luate măsuri ca încetarea transmisiei să nu se producă. Dacă opoziția nu a luptat suficient pentru ca această prevedere din proiectul de lege să dispară, trebuia ca cei din conducerea SOTI să facă demersuri pentru o alternativă la această situație. Dar din păcate, acest post, așa cum am prezis și îmi pare foarte rău că am fost un bun prezicator, va ajunge un post de cartier. Pentru că acolo s-au instalat un număr de oameni, care au zis inițial că vor reprezenta interesele celor din Piața Universității. Au confiscat cu "abilitate" aceste speranțe și au transformat SOTI într-o feudă proprie, din care au vrut să tragă numai ei foloase. Nu cred că ar fi fost infiltrat cu securiști, am și spus-o într-un interviu dat unui post de radio particular. Cred că s-au "infiltrat" niște derbedei bătrâni, care au pus mâna pe acest post și au vrut să tragă toate foloasele. Scurgându-se cei trei ani de când donatorul a dat echipamentul postului SOTI, el ar fi devenit o televiziune particulară a acestor domni, în frunte cu dl. Stoian. I-am avertizat pe toți colegii mei care au trecut pe la conducerea SOTI, după ce am fost și eu cu Marilena Rotaru, vreo două luni de zile și am făcut campania alegerilor locale. Le-am spus: fiți atenți, vor mai trece două, trei luni și veți fi înalțurați. Dar au crezut că ei vor fi acei care vor supraviețui dlor Stoian, Turcanu și cine mai e pe acolo. Nici nu vreau să-mi amintesc de numele lor. Asta este toată treaba. O speranță atât de înaltă a ajuns să fie spulberată din cauza unor indivizi dubioși. Las' că au fost și alte lupte: mari interese între două trusturi de presă care au vrut să pună mâna pe acest post de televiziune și până la urmă a eșuat pe rând fiecare grup. Și de fapt a eșuat această speranță! Trebuie să recunosc acum cu toată sinceritatea că dl. Octavian Paler a avut dreptate când s-a opus ca acest post de televiziune să emită la miezul nopții, pe programul doi al TVR. A spus "ori facem o televiziune independentă, ori nu facem deloc!"

Știu, eram prezentă la aceste frământări, lupte și hotărâri, dar e bine să le știți și cititorii ziarului "Dreptatea".

Di. Paler, a avut dreptate. Trebuie să recunosc că moralistul are întodeauna dreptate față de politicieni. Cel puțin deocamdată, în România!

Atunci Petre Mihal Băcanu a lăsat "din preț", ca să zic așa, menționând că și pe programul doi e bine să emită SOTI deocamdată, urmând ca pe parcurs să se

reglementeze situația. Dar cum provizoriul este lucrul cel mai definitiv, ca să mă exprim așa, am văzut cum au evoluat lucrurile!

El a crezut că în lupta politică e important orice pas, chiar unul mai mic, dar să-l faci mai departe. Probabil că dacă ar fi fost oameni de bună condiție acolo, pasul acela nu ar fi fost un pas înapoi, cum s-a întâmplat acum cu SOTI.

Dar pentru că tot vorbim despre posturi de televiziune, să ne oprim puțin și la TELE 7 ABC. Tu de ce n-ai plecat acolo?

Nici nu se pune problema să plec. Mă rog, Tatulici ca să-lase o aparență de amicitie, m-a chemat să-mi spună că a vorbit cu Dumitru Popa și că oricând colaborarea mea va fi binevenită. I-am spus că ar fi împotriva concepțiilor mele, ca având un contract la TVR să colaborez cu alt post. Oricum, era un aranjament acolo, ca oamenii incozi din TVR să fie momiți cu salarii mari la TELE 7 ABC, care va fi o televiziune devotată actualei puteri, pentru că este făcută de un om de afaceri. Iar oamenii de afaceri care vin în România sunt cu actuala putere. Vor fi cu cei din opoziție mâine... dar deocamdată sunt la putere cei care sunt!

Exact același lucru l-am spus lui George Borcescu, acum vreo două luni, când el trecuse acolo cu arme cu bagaje! L-am întrebat dacă nu are părerea că e o diversivitate acest post, că transferându-se toți cei scotiti incozi, TVR va avea liniște câteva luni de zile. Iar în privința postului TELE 7 ABC, nu-mi fac nici un fel de griji. Vor avea alții "grijă" să nu provoace insomniile lui!

Același lucru l-am subliniat și eu în cadrul unui interviu în presa scrisă. I-am spus părerea mea și lui Borcescu, dar el mi-a zis că lumea suferă de scenarii. Pe urmă s-a convins că este un post comercial care nu poate concura cu TVR. Este limpede: prin capacitatea de penetrație pe care o are TVR și chiar prin opțiune, telespectatorul va căuta în primul rând postul național și pe urmă pe cele particulare. Mai degrabă, cred că se va uita pe programul de cablu unde va avea posibilitatea să aleagă.

Nu mai că badea Toader din Munții Apuseni n-are bani de cablu și nici de ziare. El deschide cu sfințenie televizorul și urmărește, alb-negru, ce se "dă" pe postul național. Și ce "vede" omul cu ochii lui crede!

E bine că ai deschis tu această discuție pentru că nu vreau să fiu acuzat că am ce am cu dl. Iuga, dar trebuie să spun că politica pe care a dus-o Sindicatul Liber din TVR a fost o politică ce se dovedește astăzi greșită. Și am să-ți explic de ce: n-am să fac referire la faptul că în procesul pe care l-am avut cu Televiziunea, unde principalul martor era Dumitru Iuga, el n-a venit. Am zis că e o întâmplare, sau, mă rog, nu mă simpatizează Iuga. Dar pe urmă a fost proces cu Marilena Rotaru, și Dumitru Iuga, președintele Sindicatului Liber din TVR tot n-a venit. Ce concluzie am tras eu de acolo, coroborată cu alte atitudini ale Sindicatului Iuga? Că acest sindicat este în primul rând al tehnicienilor din TV și nu al redactorilor. Și într-adevăr, s-a luptat pentru salarii mari pentru tehnicieni și pentru salarii minime pentru realizatorii de televiziune. Încercările de a organiza un sindicat al profesio-

niștilor din TV au eșuat. Ei, acum, orice post din asta comercial care vrea să-și ia oameni cu nume din televiziune, are un câmp deschis; pentru că salariile sunt foarte mici, uneori mult mai mici decât ale unor șefi de servicii din zonele periferice ale TV, cum ar fi cele tehnice. Iată o politică foarte greșită. Sigur că voi fi judecat probabil cu asprime de către foștii mei colegi din Sindicatul Liber, dar asta este efectul acestei politici populiste, pe care, la urma urmei, un sindicat este obligat să o ducă. De asta este sindicat, să reprezinte interesele salariale. Dar, din păcate interesele salariale din TV vin în contradicție cu interesele profesionale ale profesioniștilor din Televiziune.

Și "în fața noastră a telespectatorilor" - emisiunea ta săptămânală se numește doar: **ÎN FAȚA DV.** - ce o să ne aduci în viitor?

O dezbateră de după moțiunea de cenzură, dar mă rog, aceasta este o problemă. Vreau să punem în dezbateră apoi morala și politica, pentru că este o chestiune extrem de importantă, de asemenea, să discutăm despre charisma omului politic, pentru că văd, din nefericire, că în ultimul timp n-au apărut lideri politici de anvergură. Chiar mă gândesc la o emisiune în care actorii scenei să vorbească despre "actorii" politici, pentru că s-ar putea să fie o lecție bună pentru politicienii care vor să se afirme. M-am gândit apoi și am și aranjat o emisiune în care să discut cu domnul Corneliu Coposu, pe care îl pretuiască atât de mult, despre trecutul, dar mai ales despre viitorul PNȚCD. Pentru că nici unul dintre noi nu suntem veșnici și trebuie să ne gândim la viitorul politic al acestei țări... și multe, multe proiecte, care sper să se realizeze și să nu se întâmple ceea ce s-a întâmplat în ziua de 27 iunie, când emisiunea mea a fost suspendată, deși nu era una dintre cele mai incendiare. Și nu era o temă dificilă, ci una destul de bătorită. Vreau să spun că doresc să fac emisiuni care să nu fie SOPORIFICI, ci, care, într-adevăr să stărnească interes. Inclusiv, interesul senatorului Dumitrascu.

Lasa-l în amarul lui de "cârlișor"! Dar pentru că s-a legat de voi trei, care ați monopolizat programul doi - mă refer la toți trei: Gabriel Giurgiu și la tine - nu crezi că ar trebui să fiți trecuți și în programul unu ca să-l liniștim, să nu vă mai dați nod în papură? Glumesc, evident, pentru că eu cred că mai bine ar bea mătreașă întreaga conducere a TVR, decât să-și găsească belcaua dinspre Cotroceni dându-și verde și pe programul unu.

De "Direcția programe" se ocupă Manase Radnev, tu dai seama, că eu nu voi avea nici un succes. După ce m-am întors în Televiziune, el era redactor șef și mă ținea "la rând", adică trebuia să treacă două sau trei luni, ca să pot avea o apariție pe post. Din punctul acesta de vedere trebuie să recunosc că dl. Dumitru Popa mi-a asigurat un statut privilegiat: am fost foarte prezent pe micul ecran. Dar, evident, și bunăvoința lui are limite. N-o să mă treacă niciodată pe programul unu, cu asemenea emisiuni...

Care dau "insomniile românilor" sperăm însă că, după cum se tot vorbește, se va ajunge ca și programul doi să poată fi văzut de întreaga țară.

Eu cred că deja Programul doi este

Programul unu al Televiziunii și faptul că se vede până și la Timisoara, la Deva, la Iași, la Cluj este un semn că tehnica va merge mai departe și vom ajunge acolo unde nici nu bănuim, până în creierul munților cu programul doi. Dar nu asta este problema. Problema este ca opoziția să găsească într-adevăr un mod de a discuta cu puterea, încât Televiziunea să fie scoasă de sub controlul politicii.

Pentru că Televiziunea nu trebuie să fie nici o opoziție, nici a puterii: ea trebuie să fie echidistantă! Și ce are de spus, să spună!

Evident! Dar văd că se fac acum alte mișcări: sunt angajate cohorte de tineri, ceea ce este bine, Televiziunea trebuie întinerită, dar din păcate sunt aduși foarte mulți oameni tineri și puși sub conducerea unor redactori șefi care sunt compromiși încă din vechiul regim. Oamenii aceștia tineri sunt realmente speriați de felul în care se comportă acești "șefi". Să luăm numai departamentul care s-a făcut după plecarea lui Tatulici și unde au fost unși ca șefi oameni care nici în vechile programe, de dinainte de revoluție, nu-și găseau locul pentru că erau slabi profesional și făceau lucruri absolut neinteresante. Când îi vedeai pe post, încheideai televizorul sau comutai pe bulgari ori pe sovietici. În sfârșit, n-are rost să intri în polemică și să analizezi. Dar telespectatorii știu foarte bine. Mi-am făcut datoria și i-am spus dlui Popa, care mi-a replicat că sunt răutăcios și văd petele din soare. Mă rog, așa o fi, de aceea nu vreau să dezvolt ideile pentru că... dl. Popa are dreptate, sunt un tip răutăcios. Dar, din păcate, din ce în ce mai puțină lume se uită la Televiziune, ceea ce este un lucru foarte grav. Se merge spre falimentarea acestei instituții naționale, așa cum se pare, că tot cu bună-știință, a fost falimentată și industria, care putea produce la ora actuală, în regiunile de concurență.

În chip de încheiere, ce-ți doresc tu Vartane, și ce să-ți doresc eu din partea mea tristă de prieten de-o viață?

Îți răspund în numele tuturor colegilor mei, care sunt cu adevărat independenți: să ne facem meseria cu demnitate și să putem culege roada acestei strădării.

Zic, ca o bună creștină: să ne ajute Dumnezeu!

Să dea Dumnezeu să fie așa! Rodica RARĂ

Vânzări

Farmacia veterinară Hala Obor, etaj, zilnic 9-17, sâmbătă 9-14, tel. 01/635.22.00/167, vinde soluții stropit pomii, vița-de-vie, gâdăci de Colorado, legumele. Cheag de brânză. Otrăvă gândaci și șobolani. Zgărzi antipurici, lese, botnițe, hrană, vaccinuri, Ivomec, medicamente veterinare.